Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního rozšířeného senátu)

17. července 2014*

„Státní podpory — Restrukturalizace společnosti WestLB — Podpory určené k nápravě vážné poruchy v hospodářství některého členského státu — Článek 87 odst. 3 písm. b) ES — Rozhodnutí prohlašující podporu za slučitelnou se společným trhem za určitých podmínek — Žaloba na neplatnost — Osobní dotčení — Právní zájem na podání žaloby — Přípustnost — Kolegialita — Povinnost uvést odůvodnění — Pokyny pro státní podporu na záchranu a restrukturalizaci podniků v obtížích — Proporcionalita — Zásada zákazu diskriminace — Článek 295 ES — Článek 7 odst. 4 nařízení (ES) č. 659/1999“

Ve věci T-457/09,

Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband, se sídlem v Münsteru (Německo), původně zastoupený A. Rosenfeldem a I. Liebachem, poté A. Rosenfeldem a O. Corziliem, advokáty,

žalobce,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené L. Flynnem, K. Grossem a B. Martenczukem, poté L. Flynnem, B. Martenczukem a T. Maxian Ruschem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2009/971/ES ze dne 12. května 2009 o státní podpoře, kterou Německo zamýšlí poskytnout na restrukturalizaci společnosti WestLB AG (C-43/08 (ex N 390/08)) (Úř. věst. L 345, s. 1),

TRIBUNÁL (první rozšířený senát),

ve složení H. Kanninen (zpravodaj), předseda, I. Pelikánová, E. Buttigieg, A. M. Collins a S. Gervasoni, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: T. Weiler, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. prosince 2013,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

Skutkový stav

1. *Příjemce podpory*

1 Společnost WestLB AG byla v rozhodné době obchodní bankou působící na mezinárodní úrovni se sídlem v německé spolkové zemi (Land) Severní Porýní-Vestfálsko (dále jen „spolková země Severní Porýní-Vestfálsko“). S bilanční sumou ve výši 286,5 miliardy eur (stav ke dni 31. prosince 2007) byla jedním z předních německých poskytovatelů finančních služeb. Jako centrální banka spořitelen ve spolkových zemích Severní Porýní-Vestfálsko a Braniborsko (Německo) zajišťovala těmto bankovním institucím spojení se světovými finančními trhy. Společnost WestLB nabízela úplnou škálu produktů a služeb univerzální banky.

2 Vlastníky společnosti WestLB (dále jen „vlastníci“) byli v rozhodné době zaprvé žalobce, tj. Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband, zadruhé Rheinischer Sparkassen- und Giroverband, zatřetí spolková země Severní Porýní-Vestfálsko, začtvrté Landschaftsverband Westfalen-Lippe a zapáté Landschaftsverband Rheinland.

3 Žalobce je svazem spořitelen v regionu Vestfálsko-Lippe (Německo) a Rheinischer Sparkassen- und Giroverband je svazem spořitelen v regionu Porýní (Německo), přičemž každý z nich v rozhodné době vlastnil 25,03 % základního kapitálu společnosti WestLB. Pokud jde o spolkovou zemi Severní Porýní-Vestfálsko, ta vlastnila 37,4 % tohoto základního kapitálu. Landschaftsverband Westfalen-Lippe je sdružením obcí v regionu Vestfálsko-Lippe a Landschaftsverband Rheinland je sdružením obcí v regionu Porýní; každý z nich vlastnil 6,09 % základního kapitálu.

2. *Finanční obtíže společnosti WestLB a oznámení o „špatné bance“*

4 Od poloviny roku 2007 došlo k poklesu hodnoty portfolia strukturovaných investic společnosti WestLB, které zahrnovaly i rizikové hypoteční úvěry, s nominální hodnotou 23 miliard eur (dále jen „portfolio s hodnotou 23 miliard eur“). Vzhledem k tomu, že společnost WestLB nebyla schopna toto portfolio refinancovat na trhu, musela ho konsolidovat ve své rozvaze tím, že v ní vykázala značné ztráty.

5 Dne 20. ledna 2008 vlastníci na mimořádné schůzi rozhodli, že jednak bude do do společnosti WestLB vloženo až 2 miliardy eur, aby se vyrovnaly ztráty předpokládané pro rok 2007 a dočasné účetní odpisy, a jednak že společnost WestLB vytvoří plány restrukturalizace a bude jednat o případném sloučení s Landesbank (zemskou bankou) německých spolkových zemí (Länder) Hesenska a Durynska (dále jen „Helaba“).

6 Dne 7. února 2008 Spolková republika Německo informovala Komisi Evropských společenství, že bez podpůrných opatření společnosti WestLB hrozí, že ke dni 31. března 2008 nebude splňovat právní požadavky týkající se kapitálu.

7 Dne 8. února 2008 dospěli vlastníci k dohodě nazvané „dokument o hlavních otázkách“ (Eckpunktepapier). Tato dohoda stanovila opatření, nahrazující opatření navržená dne 20. ledna 2008, a to zřízení „špatné banky“ (dále jen „špatná banka“) směřující k ochraně společnosti WestLB před riziky plynoucími z portfolia s hodnotou 23 miliard eur. Téhož dne Spolková republika Německo informovala o existenci dohody Komisi a dohoda byla oznámena dne 27. března 2008.

8 Dne 31. března 2008 schválili vlastníci zřízení „špatné banky“ pod podmínkou, že s tím vysloví souhlas zemský sněm spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko.

3. *Popis „špatné banky“*

9 Zřízení „špatné banky“ zahrnovalo prodej portfolia s hodnotou 23 miliard eur za nominální hodnotu jednotce pro speciální účel, společnosti Phœnix Light SF Ltd, se sídlem v Irsku (dále jen „společnost Phœnix Light“), a to s účinností ke dni 31. března 2008. Tato jednotka se zavázala, že bude nadále refinancovat zmíněné portfolio.

10 K uhrazení kupní ceny vydala společnost Phœnix Light dluhopisy v nominální hodnotě 23 miliard eur. Jejich emise proběhla ve dvou tranších. První tranši tvořily prioritní dluhopisy (dále jen „senior notes“) v celkové nominální hodnotě 18 miliard eur. Druhou tranši tvořily podřízené dluhopisy v celkové nominální hodnotě 5 miliard eur, které mají přednost v případě nesplacení v souvislosti s převedenými aktivy (dále jen „junior notes“).

11 Za splacení celého kapitálu krytého junior notes jejich držitelům se zaručila Spolková země Severní Porýní-Vestfálsko. Podle Eckpunktepapier mohla po ostatních čtyřech vlastnících požadovat za každou platbu provedenou na základě takto zřízené záruky (dále jen „sporná záruka“) náhradu odpovídající jejich účasti ve společnosti WestLB až do výše 2 miliard eur. V případě výzvy k zaplacení dalších 3 miliard eur mohla spolková země Severní Porýní-Vestfálsko požadovat, aby na ni tito vlastníci převedli podíl odpovídající jejich akciím ve společnosti WestLB. Vlastníci se rovněž mohli dohodnout na platbě v hotovosti.

12 Společnost Phœnix Light musela za spornou záruku každoročně platit provizi. Musela také vyplácet odměnu držitelům dluhopisů. Tyto náklady i administrativní náklady související se správou „špatné banky“ byly hrazeny z výnosů z cenných papírů převedených na společnost Phœnix Light.

13 Společnost WestLB následně prodala junior notes, a to ze dvou důvodů. Zaprvé vzhledem k tomu, že tyto dluhopisy byly zajištěny zárukou spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko, auditoři společnosti WestLB rozhodli, že na rozdíl od portfolia s hodnotou 23 miliard eur není nutné snížit v rozvaze jejich hodnotu. Zadruhé mohly být junior notes použity jako záruka při získání finančních prostředků potřebných k jejich koupi.

14 Společnost WestLB prodala i senior notes.

4. *Doplňující oznámení*

15 Dne 11. dubna 2008 zaslala Spolková republika Německo Komisi doplňující oznámení týkající se „špatné banky“. Uvedla, že po udělení souhlasu zemským sněmem spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko byla „špatná banka“ zřízena; přiznala přitom, že součástí tohoto zřízení bylo poskytnutí státní podpory, a požádala o její okamžité schválení jako podpory na záchranu. Spolková republika Německo se zavázala, že ve lhůtě šesti měsíců, která uplyne dne 8. srpna 2008, předloží Komisi buď plán restrukturalizace společnosti WestLB, nebo důkaz o úplném zániku sporné záruky. Uvedla, že v tomto posledně zmíněném případě bude muset společnost WestLB vrátit „platby“, které případně získala, a všechny hospodářské účinky záruky zaniknou.

5. *Schválení sporné záruky na období šesti měsíců*

16 Dne 30. dubna 2008 přijala Komise rozhodnutí C(2008) 1628 final o „špatné bance“ založené Spolkovou republikou Německo ve prospěch společnosti WestLB (podpora NN 25/2008, ex CP 15/08) (dále jen „předběžné rozhodnutí“).

17 Komise v tomto rozhodnutí zaprvé dovodila, že sporná záruka je státní podporou ve smyslu článku 87 ES (body 28 až 39 odůvodnění předběžného rozhodnutí).

18 Komise zadruhé podotkla, že podpora uvedená v předchozím bodě není určena k nápravě vážné poruchy v hospodářství některého členského státu. Proto ji nelze považovat za slučitelnou se společným trhem podle čl. 87 odst. 3 písm. b) ES. Poté, co však Komise podporu přezkoumala optikou pokynů Společenství pro státní podporu na záchranu a restrukturalizaci podniků v obtížích (Úř. věst. 2004, C 244, s. 2, dále jen „pokyny pro záchranu a restrukturalizaci“), dovodila, že podpora může být schválena podle čl. 87 odst. 3 písm. c) ES (body 41 až 58 odůvodnění předběžného rozhodnutí).

19 V tomto směru Komise zaprvé zmínila, že společnost WestLB je podnikem v obtížích ve smyslu pokynů pro záchranu a restrukturalizaci. Komise uvedla, že kdyby sporná záruka nebyla poskytnuta, společnost WestLB by jednak nebyla schopná dodržet právní požadavky týkající se kapitalizace a jednak by se snížil její úvěrový rating tak, že by došlo ke ztížení jejího refinancování a k dalším ztrátám, které by mohly vést k ukončení její činnosti ve střednědobém výhledu (body 44 a 45 odůvodnění předběžného rozhodnutí).

20 Komise zadruhé uvedla, že sporná záruka odpovídá „kapitálové půjčce“ umožňující společnosti WestLB splňovat právní požadavky týkající se kapitalizace a pokračovat v činnosti. Komise konstatovala, že záruka respektuje omezení stanovená v pokynech pro záchranu a restrukturalizaci jednak proto, že je zřízena na období šesti měsíců a je vratná, a jednak proto, že prvek podpory, který obsahuje, představuje nezbytné minimum pro zabezpečení pokračování v činnosti (body 47 až 49, 52, 54 a 55 odůvodnění předběžného rozhodnutí).

21 Komise zatřetí vyslovila, že poskytnutá podpora je v souladu s pokyny pro záchranu a restrukturalizaci opodstatněná závažnými sociálními problémy, nemá příliš nepříznivý dopad a je první podporou na záchranu nebo restrukturalizaci, kterou společnost WestLB obdržela v posledních deseti letech (body 56 a 57 odůvodnění předběžného rozhodnutí).

22 Ve výroku předběžného rozhodnutí Komise dospěla k závěru, že sporná záruka je státní podporou podle čl. 87 odst. 1 ES, která byla provedena v rozporu s čl. 88 odst. 3 ES a je slučitelná se společným trhem podle čl. 87 odst. 3 písm. c) ES. Komise uvedla, že Spolková republika Německo jí musí nejpozději do 8. srpna 2008 předložit buď plán restrukturalizace společnosti WestLB, nebo důkaz o úplném zániku sporné záruky. Komise zmínila, že v tomto posledně uvedeném případě se Spolková republika Německo zavázala k tomu, že bude zrušena „dohoda uzavřená mezi spolkovou zemí Severní Porýní-Vestfálsko a společností Phœnix Light“ týkající se sporné záruky. Společnost WestLB bude proto muset vrátit platby získané na základě této dohody.

23 Komise nakonec schválila předmětnou podporu až do 8. srpna 2008 a uvedla, že pokud jí Spolková republika Německo předloží věrohodný plán restrukturalizace, schválení se v zásadě prodlouží až do přijetí konečného rozhodnutí o tomto plánu.

6. *Oznámení a přezkum prodloužení existence „špatné banky“*

24 Za účelem přijetí plánu restrukturalizace spolu Komise, Spolková republika Německo, společnost WestLB a vlastníci pravidelně jednali. Žalobce tvrdí, že Komise během jednání se společností WestLB a vlastníky dne 15. července 2008 vymezila kritéria, která podle ní budou podmínkou schválení, a to konkrétně, že tento plán v určitých závazných lhůtách umožní snížení bilanční sumy společnosti WestLB o 50 % a změnu její vlastnické struktury.

25 Dopisem ze dne 8. srpna 2008 Spolková republika Německo oznámila Komisi svůj záměr přeměnit „špatnou banku“ na trvalou strukturu. K oznámení byl připojen plán restrukturalizace společnosti WestLB (dále jen „původní plán restrukturalizace“) a dohoda vlastníků s názvem „dohoda o hlavních otázkách“ (Eckpunktevereinbarung).

26 Původní plán restrukturalizace zejména vymezil významná opatření ke snížení bilanční sumy a k omezení činnosti společnosti WestLB a stanovil rovněž změnu jejího vlastnictví, která měla zaručit, že vlastníci již ke dni 30. září 2009 nebudou mít postavení většinových vlastníků (vlastníci a Spolková republika Německo se zavázali, že v tomto směru podají Komisi bližší informace do 31. prosince 2008).

27 V Eckpunktevereinbarung se vlastníci zavázali, že naleznou řešení obtíží společnosti WestLB, která budou slučitelná s udržitelnou reformou odvětví německých zemských bank. Uvedli, že do 31. prosince 2008 předloží Komisi upravený plán restrukturalizace, který bude obsahovat redukční opatření jdoucí nad rámec původního plánu restrukturalizace a zároveň bude zohledňovat změnu vlastnictví.

28 Dopisem ze dne 1. října 2008 obsahujícím výzvu k podání připomínek podle čl. 88 odst. 2 ES [Státní podpora – Německo – Státní podpora C-43/08 (ex N 390/08) – společnost WestLB] (Úř. věst. C 322, s. 16, dále jen „rozhodnutí o zahájení řízení“) oznámila Komise Spolkové republice Německo, že se rozhodla zahájit formální vyšetřovací řízení podle čl. 88 odst. 2 ES (dále jen „formální vyšetřovací řízení“) ve věci „obecné záruky poskytnuté společnosti WestLB jejími veřejnými vlastníky“.

29 Komise zde nejprve potvrdila závěry týkající se existence státní podpory (body 34 a 35 odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení) a možnosti přezkoumat slučitelnost této podpory se společným trhem pouze podle čl. 87 odst. 3 písm. c) ES, ke kterým dospěla již v předběžném rozhodnutí. Dovodila, že krize na „trhu rizikových hypotečních úvěrů“ dosud nevedla k vážné poruše v hospodářství ve smyslu čl. 87 odst. 3 písm. b) ES (body 43 a 45 odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení). Komise poznamenala, že předmětná podpora bude muset být napříště považována za podporu na restrukturalizaci, protože Spolková republika Německo zamýšlí přeměnit „špatnou banku“ na trvalou strukturu (bod 33 odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení).

30 Komise dále vyjádřila pochybnosti o souladu původního plánu restrukturalizace s pokyny pro záchranu a restrukturalizaci a uvedla, že potřebuje doplňující informace (bod 47 odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení).

31 V tomto ohledu zmínila, že se společnost WestLB nezamýšlela odklonit od svého obchodního modelu, který se v dlouhodobém výhledu ukázal jako nedostatečný. K zajištění životaschopnosti této společnosti proto možná bude nezbytné provést závažnější změny. Komise uvedla, že obtíže společnosti WestLB jsou patrně způsobeny složením její vlastnické struktury a rozdílnými zájmy vlastníků, a vyjádřila pochybnosti, že by bez vyřešení těchto strukturálních problémů mohlo dojít k náležité strategické změně zaměření. Kladně Komise zhodnotila, že původní plán restrukturalizace stanovuje změnu vlastnictví, protože ta by mohla vést ke změně obchodního modelu společnosti WestLB. Jelikož však plán v tomto směru neobsahuje žádná konkrétní opatření, nelze určit, do jaké míry by přispěl k obnovení životaschopnosti této banky (body 48 až 50 odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení).

32 Komise nakonec vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek, což učinila pouze Spolková republika Německo, a to dne 24. listopadu 2008.

33 Dne 16. prosince 2008 požádala Spolková republika Německo o prodloužení lhůty k poskytnutí konkrétních údajů o změně vlastnictví společnosti WestLB. Komise tuto lhůtu prodloužila do 31. března 2009.

34 Podle žalobce Komise na jednání se Spolkovou republikou Německo dne 31. března 2009 předložila „plán“ obsahující podmínky, které budou muset být podle předem stanoveného časového plánu splněny, aby byla „špatná banka“ schválena jako trvalá struktura, a dále zde uvedla, že by dne 13. května 2009 mohla přijmout záporné rozhodnutí.

35 Ve dnech 6. až 8. dubna 2009 proběhla mezi Komisí, Spolkovou republikou Německo, společností WestLB a vlastníky jednání o restrukturalizaci banky a o podmínkách, které budou muset být splněny, aby nebylo vydáno záporné rozhodnutí.

36 Dne 30. dubna 2009 předložila Spolková republika Německo plán restrukturalizace, který v porovnání s původním plánem restrukturalizace obsahoval určité změny projednané s Komisí (dále jen „konečný plán restrukturalizace“).

37 Tento plán předně stanovil změnu vlastnictví společnosti WestLB, která měla být upřesněna do 31. prosince 2008 (například předložením prohlášení o záměru). Společnost WestLB měla být nabídnuta k prodeji, a to jako celek nebo po částech, v rámci nabídkového řízení zahájeného do 31. srpna 2010 tak, aby prodej nabyl účinnosti nejpozději dne 1. ledna 2012, a to za určitých podmínek.

38 Za účelem usnadnění prodeje společnosti WestLB zde byla dále vymezena racionalizační opatření, umožňující snížení nákladů a rizik jakož i změnu obchodního zaměření, a to konkrétně uzavření několika pracovišť a snížení bilanční sumy a rizikově vážených aktiv o 25 % ke dni 31. března 2010 a o 50 % ke konci března 2011 ve srovnání s údaji za rok 2007.

39 Předmětný plán konečně předpokládal buď úplné ukončení, nebo omezení některých činností společnosti WestLB.

7. *Napadené rozhodnutí*

40 Dne 12. května 2009 přijala Komise rozhodnutí 2009/971/ES o státní podpoře, kterou Německo zamýšlí poskytnout na restrukturalizaci společnosti WestLB AG C-43/08 (ex N 390/08).

41 Dopisem ze dne 29. května 2009 Spolková republika Německo informovala Komisi, že toto rozhodnutí podle ní obsahuje chyby a nepřesnosti, zejména v bodě 42 odůvodnění, který zní:

„[…] Všechny změny [původního] plánu restrukturalizace byly projednány s Komisí, přijaty [Spolkovou republikou Německo] a následně předloženy Komisi dne 30. dubna 2009 jako změna plánu restrukturalizace. Tři z pěti [vlastníků] však dosud [konečný plán restrukturalizace] oficiálně nepotvrdili. [Konečný] plán restrukturalizace proto nelze považovat za závazný, ačkoliv ho [Spolková republika Německo] a vlastníci akceptovali. V průběhu řízení Komise zjistila, že vlastníci nedodržují lhůty a řízení zdržují. Komise proto považuje za nezbytné přijmout rozhodnutí, které je vázáno na určité podmínky.“

42 Spolková republika Německo namítla, že předposlední věta tohoto bodu odůvodnění je nepřesná, protože „prodloužení lhůty bylo odůvodněno a schváleno Komisí“.

43 Dne 10. června 2009 Komise navrhla Spolkové republice Německo změnit formulaci předposlední věty tohoto bodu odůvodnění následujícím způsobem; uvedla přitom, že se jedná o pouhé upřesnění:

„V průběhu řízení Komise zjistila, že vlastníci nemohli u schváleného plánu restrukturalizace dodržet původní lhůty a proces zpozdilo plánování subjektů s rozhodovací pravomocí.“

44 Poté, co Spolková republika Německo vyjádřila s novou formulací emailem ze dne 22. června 2009 souhlas, přijala Komise dne 28. července 2009 opravu rozhodnutí 2009/971. Komise tuto opravu zaslala Spolkové republice Německo spolu s takto opraveným zněním tohoto rozhodnutí (Úř. věst. L 345, s. 1, dále jen „napadené rozhodnutí“).

45 Komise v napadeném rozhodnutí zaprvé uvedla, že již v předběžném rozhodnutí dovodila, že součástí zřízení „špatné banky“ bylo poskytnutí státní podpory společnosti WestLB, a dále poznamenala, že výše této podpory po přeměně „špatné banky“ na trvalou strukturu se vší pravděpodobností odpovídá nominální hodnotě (5 miliard eur) sporné záruky (body 52, 54 až 58 a 60 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

46 Na rozdíl od toho, co uvedla v předběžném rozhodnutí a v rozhodnutí o zahájení řízení, Komise zadruhé dovodila, že slučitelnost předmětné podpory se společným trhem lze přezkoumat podle čl. 87 odst. 3 písm. b) ES.

47 Komise podotkla, že tato změna posouzení byla způsobena tím, že po rozhodnutí o zahájení řízení ve sdělení o použití pravidel pro poskytování státní podpory na opatření přijatá ve vztahu k finančním institucím v souvislosti se současnou globální finanční krizí (Úř. věst. 2008, C 270, s. 8, dále jen „sdělení o opatřeních přijatých kvůli finanční krizi“), ve sdělení nazvaném „Rekapitalizace finančních institucí během současné finanční krize: omezení podpory na nezbytné minimum a záruky proti neoprávněnému narušení hospodářské soutěže“ (Úř. věst. 2009, C 10, s. 2) a ve sdělení o nakládání se znehodnocenými aktivy konstatovala, že opatření na podporu bank jsou způsobilá napravit vážnou poruchu hrozící německému hospodářství (body 61 a 62 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

48 Komise však upozornila, že slučitelnost podpor poskytnutých v souvislosti s finanční krizí, jak již vyložila ve sděleních citovaných v předchozím bodě, se společným trhem musí být posuzována podle pokynů pro záchranu a restrukturalizaci, při zohlednění zvláštností systémové krize na finančních trzích (bod 63 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

49 Komise zatřetí přezkoumala slučitelnost podpory se společným trhem. Uvedla, že podle pokynů pro záchranu a restrukturalizaci musí nejprve přezkoumat, zda existuje plán restrukturalizace, který umožňuje obnovit dlouhodobou životaschopnost společnosti WestLB, dále zda je podpora časově a finančně omezena na nezbytné minimum a zda společnost WestLB poskytne na pokrytí nákladů restrukturalizace významný příspěvek, a konečně zda podpora naruší hospodářskou soutěž v míře, která by odporovala společnému zájmu. Komise dále připomněla, že může příjemci podpory stanovit podmínky (bod 65 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

50 Komise v tomto směru nejprve přezkoumala opatření stanovená v konečném plánu restrukturalizace a dospěla k závěru, že tato opatření umožní obnovit dlouhodobou životaschopnost společnosti WestLB (body 66 až 75 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

51 Dále Komise dovodila, že vlastní příspěvek společnosti WestLB na náklady restrukturalizace je značný a v maximálně možné výši a že výše podpory je omezena na nezbytné minimum (body 76 a 79 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

52 Komise nakonec v bodech 80 až 87 odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumala, zda konečný plán restrukturalizace stanoví opatření způsobilá co nejvíce omezit nepříznivý dopad podpory na konkurenty, a v bodě 88 odůvodnění tohoto rozhodnutí uzavřela, že „vyrovnávací opatření“ jsou celkově úměrná účinkům narušujícím hospodářskou soutěž, přičemž tyto účinky snižují na nejnižší možnou míru.

53 Komise s ohledem na výše uvedené shledala, že podpora je slučitelná se společným trhem, s výhradou dodržení určitých podmínek (bod 89 odůvodnění napadeného rozhodnutí)

54 Výrok napadeného rozhodnutí zní takto:

„*Článek 1*

Podpora ve formě záruky ve výši 5 miliard EUR, kterou [Spolková republika Německo] poskytne společnosti [WestLB], je s výhradou podmínek stanovených v článku 2 a v příloze slučitelná se společným trhem.

Článek 2

1. [Konečný plán restrukturalizace] je nutno provést v celém rozsahu včetně všech podmínek stanovených v příloze a podle uvedeného časového plánu.

2. Komise může […] na základě náležitě odůvodněné žádosti [Spolkové republiky Německo]

a) povolit prodloužení lhůt […] nebo

b) za mimořádných okolností upustit od jedné či více podmínek […] či tyto podmínky pozměnit nebo je nahradit.

[…]“

55 Příloha napadeného rozhodnutí zní takto:

„K čl. 2 odst. 1

[…]

2.1 Vlastníci […] prodají společnost WestLB jako celek nebo po částech do dne 31. prosince 2011 […]

2.2 Vlastníci […] zahájí nabídkové řízení […] nejpozději do 31. srpna 2010 a nejpozději do 31. srpna 2011 uzavřou kupní smlouvu s nabyvatelem tak, aby prodej nabyl účinnosti nejpozději dne 31. prosince 2011. V odůvodněných případech může Komise schválit uskutečnění přímého prodeje nebo konsolidaci zemských bank […]

[…]

3.1 Na základě ověřené bilanční sumy společnosti WestLB k rozhodnému dni 31. prosince 2007 […] se celková bilanční suma sníží do 31. března 2010 celkem o 25 % a do 31. března 2011 celkem o 50 % […]

[…]

4.1 Hlavní obchodní činnosti společnosti WestLB budou odděleny a nejpozději do 30. října 2009 přiděleny níže uvedeným segmentovaným oblastem […]:

a) transakční bankovnictví;

b) partnerství středních podniků a spořitelen (Verbund/Mittelstand);

c) podniková klientela/kapitálový trh/strukturované financování.

4.2 [Tyto oblasti] budou nejpozději do 31. prosince 2011 prodány společně či jednotlivě.

4.3 Až do prodeje není v žádné z [těchto oblastí] povoleno rozšíření činnosti prostřednictvím akvizice nebo spojení s jiným podnikem […]

[…]

4.5 Až do prodeje platí pro činnosti na kapitálovém trhu […] tato omezení:

[…]

4.6 Pro činnosti v oblasti podnikové klientely/strukturovaného financování […] platí až do prodeje tato omezení:

[…]

5.1 Všechny níže uvedené podíly […] budou zcela prodány co nejrychleji, nejpozději však do […] [roku] 2010: [šestnáct uvedených podílů]

[…]

5.8 Až do prodeje nebude společnost WestLB v případě ztrát vyplácet úroky z hybridních kapitálových nástrojů. Tyto nástroje se budou rovněž podílet na ztrátách, pokud by rozvaha společnosti WestLB bez uvolnění kapitálových rezerv vykazovala ztrátu.

[…]

6.1 Společnost WestLB bude prodána jako celek nebo po částech v otevřeném, transparentním a nediskriminačním nabídkovém řízení, přičemž budou dodrženy lhůty stanovené v bodech 2.1 a 2.2 [přílohy napadeného rozhodnutí].

6.2 Nabídkové řízení je dostupné pro potenciální tuzemské i zahraniční kupce […]

[…]

6.4 Nabyvatel musí

a) být třetí stranou, která je nezávislá na vlastnících […]

b) být v rozumné míře schopen dodržet všechny potřebné podmínky rozhodujících orgánů […]

c) být na základě své finanční síly, zejména svého ratingu, vhodný k tomu, aby trvale zajistil solventnost [společnosti WestLB].

6.5 Úplný prodej segmentovaných oblastí má přednost před pouhým převodem většiny hlasovacích práv […] [Tento převod] je přípustný pouze v případě, není-li v nabídkovém řízení předložena žádná nabídka na úplné převzetí jedné či více segmentovaných oblastí. [Komise] je informována před přijetím nabídky a vyhrazuje si právo vznést námitku.

6.6 Tímto není dotčena možnost přímého prodeje nebo konsolidace zemských bank se souhlasem Komise […] Bude-li převedena většina hlasovacích práv, mohou se dosavadní vlastníci stát menšinovými vlastníky.

6.7 Oblasti a činnosti, které nebudou prodány […] budou ke dni 31. prosince 2011 s konečnou platností zastaveny, případně od tohoto okamžiku ukončovány v souladu s příslušnou dobou splatnosti.

[…]

K čl. 2 odst. 2 [napadeného rozhodnutí]

V případě použití ustanovení o přezkumu podle čl. 2 odst. 2 [napadeného rozhodnutí] bude Komise přiměřeně přihlížet k podmínkám nabídek a situaci na kapitálových trzích."

8. *Vývoj situace společnosti WestLB po přijetí napadeného rozhodnutí*

56 Po přijetí napadeného rozhodnutí se hodnota portfolia s hodnotou 23 miliard eur snížila tak, že existence sporné záruky již nepostačovala k tomu, aby společnost WestLB mohla dodržet právní požadavky týkající se kapitálu. Rozhodnutím ze dne 7. října 2009 Komise předběžně schválila ve prospěch společnosti WestLB poskytnutí nové záruky ve výši 6,4 miliardy eur podle čl. 87 odst. 3 písm. b) ES (státní podpora N 531/2009), (Úř. věst. C 305, s. 4). Spolková republika Německo se zavázala, že do 30. listopadu 2009 předloží nová restrukturalizační opatření.

57 Dne 10. prosince 2009 Spolková republika Německo oznámila Komisi, že společnosti WestLB byla poskytnuta kapitálová injekce ve výši 3 miliard eur a další záruka v hodnotě 1 miliardy eur, jejichž cílem bylo na novou „špatnou banku" převést aktiva v nominální hodnotě 85,1 miliardy eur. Komise tato nová opatření předběžně schválila rozhodnutím ze dne 22. prosince 2009.

58 Dne 15. prosince 2009 zaslala Spolková republika Německo Komisi pozměněný plán restrukturalizace (dále jen „plán likvidace").

59 Dne 20. prosince 2011 přijala Komise nové rozhodnutí o podpůrných opatřeních uskutečněných ve prospěch společnosti WestLB od roku 2007 do konce roku 2011 (podpory C-40/2009 a C-43/2008); (dále jen „konečné rozhodnutí z roku 2011"). Komise v tomto rozhodnutí zrušila napadené rozhodnutí (článek 3 konečného rozhodnutí z roku 2011). Z hlediska práva v oblasti státních podpor zde Komise současně přezkoumala různé kapitálové injekce a záruky poskytnuté společnosti WestLB od roku 2007 do prosince 2011, včetně sporné záruky. Komise dovodila, že se jedná o podpory na restrukturalizaci slučitelné se společným trhem podle čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, s výhradou provedení opatření stanovených v plánu likvidace.

Řízení

60 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 13. listopadu 2009 podal žalobce žalobu na neplatnost napadeného rozhodnutí.

61 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu téhož dne podal žalobce návrh na nařízení předběžného opatření, kterým se domáhal odkladu vykonatelnosti napadeného rozhodnutí. Usnesením ze dne 18. března 2011, Westfälisch-Lippischer Sparkassen-und Giroverband v. Komise (T-457/09 R, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí), soudce příslušný k rozhodnutí o předběžném opatření tento návrh zamítl a rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

62 Dopisem ze dne 26. dubna 2012 Komise oznámila Tribunálu přijetí konečného rozhodnutí z roku 2011 a uvedla, že po přijetí tohoto rozhodnutí „žalobce již nemá právní zájem na podání žaloby, pokud ho vůbec někdy měl". Důvod tohoto tvrzení však nevysvětlila.

63 V rámci organizačních procesních opatření stanovených v čl. 64 svého jednacího řádu (dále jen „organizační procesní opatření“) Tribunál vyzval žalobce, aby se vyjádřil k důsledkům, které je třeba z přijetí konečného rozhodnutí z roku 2011 vyvodit pro projednávanou žalobu.

64 Žalobce této výzvě vyhověl dopisem ze dne 11. června 2012.

65 Dopisem ze dne 28. listopadu 2012 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření požádal Komisi, aby k dopisu žalobce ze dne 11. června 2012 předložila vyjádření.

66 Komise této výzvě vyhověla dopisem ze dne 11. ledna 2013. V tomto dopise navrhla Tribunálu, aby určil, že již není důvodné ve věci rozhodovat; tento návrh přitom zdůvodnila.

67 Dopisem ze dne 4. dubna 2013 předložil žalobce k návrhu Komise na nevydání rozhodnutí ve věci samé vyjádření.

68 Rozhodnutím ze dne 16. října 2013 Tribunál na návrh prvního senátu předložil věc k projednání a rozhodnutí prvnímu rozšířenému senátu podle čl. 14 odst. 1 a čl. 51 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu.

69 Usnesením ze dne 24. října 2013 si Tribunál (první rozšířený senát) vyhradil, že o návrhu Komise na nevydání rozhodnutí ve věci samé rozhodne spolu s věcí samou.

70 Dne 31. října 2013 položil Tribunál v rámci organizačních procesních opatření účastníkům řízení určité písemné otázky; účastníci řízení tomuto požadavku vyhověli ve stanovené lhůtě.

71 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (první rozšířený senát) zahájit ústní část řízení.

72 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 6. prosince 2013.

Návrhová žádání účastníků řízení

73 Žalobce v žalobě navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

74 V žalobní odpovědi Komise navrhuje, aby Tribunál:

— žalobu zčásti odmítl jako nepřípustnou a zčásti zamítl jako neopodstatněnou;

— uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

75 V dopise ze dne 26. dubna 2012 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— dal žalobci příležitost vyjádřit se, zda je ochoten vzít žalobu zpět;

— nevezme-li žalobce žalobu zpět, vyslovil, že se žaloba stala bezpředmětnou.

76 V dopise ze dne 11. června 2012 žalobce navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl návrh Komise, aby Tribunál vyslovil, že se spor stal bezpředmětným;

— případně, shledá-li, že se žaloba proti napadenému rozhodnutí stala bezpředmětnou, připustil úpravu žalobcových žalobních důvodů a návrhových žádání a konstatoval, že napříště směřují k částečnému zrušení konečného rozhodnutí z roku 2011 v rozsahu, ve kterém toto rozhodnutí nahrazuje napadené rozhodnutí.

77 V dopise ze dne 11. ledna 2013 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— vyslovil, že o žalobě již není důvodné rozhodovat;

— zamítl žádost o úpravu žalobcových žalobních důvodů a návrhových žádání;

— uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

78 V dopise ze dne 4. dubna 2013 žalobce navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl návrh Komise na nevydání rozhodnutí ve věci samé;

— shledá-li, že ve věci již není důvodné rozhodovat, uložil Komisi náhradu nákladů řízení;

— nařídil jednání.

Právní otázky

1. *K přípustnosti*

K aktivní legitimaci žalobce

79 Předně je třeba uvést, že žalobce, jak správně tvrdí, může jako právnická osoba veřejného práva s právní subjektivitou podat žalobu na neplatnost podle čl. 230 čtvrtého pododstavce ES. Ovšem vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo určeno výhradně Spolkové republice Německo, je třeba v souladu s tímto ustanovením ověřit, zda je žalobce uvedeným rozhodnutím osobně dotčen; je přitom třeba uvést, že není pochyb o tom, že žalobce je tímto rozhodnutím dotčen bezprostředně, což ostatně není mezi účastníky řízení sporné.

80 Podle ustálené judikatury mohou jiné subjekty než adresáti rozhodnutí tvrdit, že jsou osobně dotčeny, pouze pokud je toto rozhodnutí zasahuje z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí (rozsudky Soudního dvora ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, Recueil, s. 197, a ze dne 13. prosince 2005, Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Sb. rozh. s. I-10737, bod 33).

81 Žalobce tvrdí, že je napadeným rozhodnutím jako celkem osobně dotčen ve smyslu judikatury uvedené v předchozím bodě. V tomto směru uvádí několik poznámek, které lze shrnout do dvou hlavních argumentů vycházejících zaprvé z toho, že se žalobce podílel na přijetí opatření, které Komise v napadeném rozhodnutí kvalifikovala jako státní podporu, a zadruhé ze zvláštního zásahu žalobce jako vlastníka.

82 Komise poznamenává, že žalobce je napadeným rozhodnutím dotčen pouze částečně. V tomto ohledu uvádí, že žalobce nemůže svoji aktivní legitimaci dovozovat ze svého postavení jako subjektu, který přijal opatření kvalifikované v tomto rozhodnutí jako státní podpora. Dále Komise uvádí, že žalobce je

jako vlastník osobně dotčen pouze podmínkami uvedenými v příloze napadeného rozhodnutí, které se týkají povinnosti vlastníků prodat společnost WestLB nezávislé třetí straně (dále jen „povinnost prodeje“).

K prvnímu argumentu vycházejícímu z toho, že se žalobce podílel na přijetí opatření, které bylo v napadeném rozhodnutí kvalifikováno jako státní podpora

83 Z judikatury vyplývá, že právní postavení subjektu, který není členským státem a má právní subjektivitu a přijal opatření kvalifikované v konečném rozhodnutí Komise jako státní podpora (dále jen „poskytovatel podpory“), může být tímto rozhodnutím osobně dotčeno, pokud toto rozhodnutí brání subjektu vykonávat jeho vlastní pravomoci, mezi něž patří zejména poskytnutí předmětné podpory tak, jak uzná za vhodné (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 30. dubna 1998, Vlaams Gewest v. Komise, T-214/95, Recueil, s. II-717, bod 29, a ze dne 6. března 2002, Diputación Foral de Álava a další v. Komise, T-127/99, T-129/99 a T-148/99, Recueil, s. II-1275, body 50 a 51).

84 Žalobce tvrdí, že je jednak spolutvůrcem opatření kvalifikovaného v napadeném rozhodnutí jako státní podpora a jednak že toto opatření přijal v rámci výkonu svých vlastních pravomocí. Podle žalobce mu napadené rozhodnutí brání vykonávat tyto pravomoci, které v projednávaném případě spočívají v poskytnutí sporné záruky tak, jak uzná za vhodné. Žaloba je proto podle judikatury uvedené v předchozím bodě přípustná.

85 Komise ve svých písemných vyjádřeních nezpochybnila, že žalobce může být považován za poskytovatele podpory přezkoumané v napadeném rozhodnutí. Poznamenala, že žalobce nemá vlastní zájem, což mu podle judikatury brání v tom, aby jako poskytovatel podpory účinně podal žalobu. V odpovědi na otázky Tribunálu ze dne 31. října 2013, jakož i na jednání však Komise namítla, že žalobce za poskytovatele podpory považovat nelze. Podpora přezkoumaná v napadeném rozhodnutí byla podle Komise poskytnuta společnosti WestLB pouze spolkovou zemí Severní Porýní-Vestfálsko.

86 Z výroku napadeného rozhodnutí, který se vztahuje pouze k „záruce ve výši 5 miliard EUR“ (viz bod 54 výše), vyplývá, že sporná záruka je jediným opatřením, které bylo v tomto rozhodnutí formálně kvalifikováno jako státní podpora.

87 Je tedy třeba přezkoumat, zda lze žalobce považovat za subjekt, který poskytl část této podpory.

88 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že z formálního hlediska spornou záruku vůči případným nabyvatelům junior notes poskytla spolková země Severní Porýní-Vestfálsko, a nikoliv ostatní vlastníci (dále jen „ostatní vlastníci“), přičemž účast těchto ostatních vlastníků, včetně žalobce, se v rámci případného uplatnění této záruky týkala výlučně vnitřních vztahů mezi vlastníky.

89 Na jedné straně, i když z bodu 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že pokud by nabyvatelé junior notes museli nést ztráty spojené se snížením hodnoty těchto cenných papírů, mohli by po spolkové zemi Severní Porýní-Vestfálsko požadovat finanční náhradu, z napadeného rozhodnutí nebo ze spisu nelze dovodit, že by mohli požadovat nějakou náhradu rovněž po ostatních vlastnících. Účast ostatních vlastníků je podle dohod uzavřených mezi vlastníky v případě realizace sporné záruky omezena na poskytnutí náhrady spolkové zemi Severní Porýní-Vestfálsko odpovídající jejich podílu na kapitálu za první dvě vynaložené miliardy eur a za každou další částku je omezena buď na převod akcií společnosti WestLB spolkové zemi Severní Porýní-Vestfálsko, nebo na dohodu o platbě v hotovosti (viz bod 11 výše a bod 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

90 K tomu je třeba doplnit, že sám žalobce v odpovědi na otázky Tribunálu ze dne 31. října 2013, jakož i na jednání potvrdil, že za nominální hodnotu junior notes se držitelům těchto cenných papírů zaručila pouze spolková země Severní Porýní-Vestfálsko a že tito držitelé nemohou požadovat náhradu po ostatních vlastnících.

91 Na druhé straně z bodů 24 a 26 odůvodnění napadeného rozhodnutí a z bodu 20 třetího pododstavce odůvodnění předběžného rozhodnutí vyplývá, že účast ostatních vlastníků ve prospěch spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko není v případě uplatnění sporné záruky automatická, nýbrž je třeba, aby tato spolková země předem podala o náhradu žádost. Spolková země Severní Porýní-Vestfálsko tedy není pouze jediným ručitelem za nominální hodnotu junior notes vůči držitelům těchto cenných papírů, ale je také subjektem, který rozhoduje o rozdělení nákladů spojených s případnou realizací sporné záruky mezi vlastníky, pod podmínkou dodržení maximálních mezí zodpovědnosti, dohodnutých mezi těmito vlastníky.

92 Z věcného hlediska je pak třeba uvést, že jak účastníci řízení namítli na jednání, společnost WestLB je příjemcem sporné záruky, neboť jak tato společnost sama tvrdí, jí operace popsané v bodech 9 až 14 výše, kterými byla zřízena „špatná banka“, umožnily v praxi odstranit z její rozvahy aktiva, jejichž hodnota se výrazně snížila, a zanést do ní nová aktiva, a to junior notes, jejichž nominální hodnota, rovnající se hodnotě odstraněných aktiv, byla zajištěna zárukou. Zatímco účast spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko na sporné záruce mohla v tomto kontextu přinést společnosti WestLB výhodu, účast ostatních vlastníků nelze považovat za součást jejího vzniku.

93 Tedy zaprvé, na rozdíl od toho, co žalobce namítl na jednání, závazek ostatních vlastníků vůči spolkové zemi Severní Porýní-Vestfálsko, spočívající v povinnosti částečně nahradit této spolkové zemi náklady vzniklé v případě realizace sporné záruky (dále jen „závazek ostatních vlastníků“), nelze považovat za „protizáruku“ ve prospěch držitelů junior notes, protože tento závazek neobsahuje pro případ, že by sporná záruka byla uplatněna a spolková země Severní Porýní-Vestfálsko by ji nesplnila, povinnost vyplatit těmto držitelům určitou procentuální část nominální hodnoty junior notes.

94 Zadruhé, pokud jde o otázku, zda jak žalobce namítl na jednání, závazek ostatních vlastníků posílí platební schopnost spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko vůči držitelům junior notes, je třeba uvést, že i za předpokladu, že by se objevilo riziko platební neschopnosti spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko, která je územně správním celkem, jehož autonomie a výsady veřejné moci vyplývají z německé ústavy, a že Spolková republika Německo by jí v případě úpadku nebyla povinna podle vnitrostátního práva poskytnout finanční pomoc k pokrytí jejích závazků, žádná skutečnost ve spise neumožňuje mít za to, že by existence závazku ostatních vlastníků mohla posílit právo držitelů junior notes na realizaci sporné záruky nebo tyto držitele zvýhodnit oproti jiným věřitelům této spolkové země.

95 Z uvedeného vyplývá, že, jak tvrdí Komise, podpora schválená v napadeném rozhodnutí byla poskytnuta pouze spolkovou zemí Severní Porýní-Vestfálsko a ostatní vlastníky za poskytovatele části této podpory považovat nelze.

96 Tento závěr nemůže vyvrátit žádný z argumentů, které žalobce uvedl na jednání.

97 Žalobce zaprvé namítl, že sama Komise v napadeném rozhodnutí kvalifikovala ostatní vlastníky jako poskytovatele podpory.

98 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že otázka, zda je žalobce poskytovatelem podpory, je otázkou objektivní závisející na skutkových okolností vyložených v napadeném rozhodnutí, které žalobce nezpochybňuje, a nikoliv od případného posouzení těchto okolností Komisí.

99 Zadruhé je třeba poznamenat, že Komise v rámci napadeného rozhodnutí nebyla povinna poskytovatele podpory přesně označit. Jak správně upozornila na jednání, mohla vyložit pouze ty důvody, které ji vedly k závěru, že sporná záruka byla poskytnuta státem z veřejných prostředků. Vzhledem k tomu, že Spolková republika Německo v žádné fázi správního řízení nezpochybnila přičitatelnost sporné záruky státu ani existenci převodu veřejných prostředků, otázka, zda ostatní vlastníci mohli být považováni za poskytovatele podpory, tedy byla v kontextu tohoto rozhodnutí irelevantní.

100 Zatřetí, pokud jde o toto posouzení, je zajisté pravdou, že Komise v bodě 23 první odrážce odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že sporná záruka se zčásti skládá ze „záruky vydané vlastníky v souladu s jejich příslušnými podíly k zajištění pohledávek společnosti WestLB až do výše 2 miliard EUR vůči společnosti Phœnix Light“. Obdobně v bodě 23 čtvrté odrážce odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvádí, že společnost Phœnix Light ročně hradí „ručitelům“ za poskytnutí sporné záruky provizi. Komise však zároveň v bodě 23 třetím pododstavci odůvodnění tohoto rozhodnutí konstatuje, že to byla spolková země Severní Porýní-Vestfálsko, kdo vydal záruku za junior notes, v důsledku čehož jsou tyto cenné papíry bezpečnější. Konečně je třeba připomenout, že ve výroku předběžného rozhodnutí Komise uvedla, že pokud jí nebude nejpozději 8. srpna 2008 předložen plán restrukturalizace, Spolková republika Německo se zavázala k tomu, že bude zrušena „dohoda uzavřená mezi spolkovou zemí Severní Porýní-Vestfálsko a společností Phœnix Light“ týkající se sporné záruky (viz výše body 15 a 22).

101 Žalobce na jednání zadruhé namítl, že spolková země Severní Porýní-Vestfálsko by bez závazku ostatních vlastníků nikdy nerozhodla, že se zaručí za nominální hodnotu junior notes. Tento závazek byl proto podmínkou *sine qua non* sporné záruky.

102 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobce své tvrzení nepodložil žádným důkazem. Není proto možné určit, zda by spolková země Severní Porýní-Vestfálsko bez závazku ostatních vlastníků o poskytnutí sporné záruky rozhodla, či nikoliv.

103 V každém případě čl. 87 odst. 1 ES nerozlišuje podle důvodů nebo cílů státních zásahů, ale definuje je podle jejich účinků (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 22. prosince 2008, British Aggregates v. Komise, C-487/06 P, Sb. rozh. s. I-10515, bod 85, a citovanou judikaturu). Subjektivní důvody, které vedly spolkovou zemi Severní Porýní-Vestfálsko k tomu, aby souhlasila s tím, že se sama zaručí za nominální hodnotu junior notes jejich držitelům, tedy nemají žádný vliv na otázku, zda závazek ostatních vlastníků přináší společnosti WestLB významnou výhodu a zda může být považován za státní podporu ve prospěch této banky.

104 Žalobce na jednání zatřetí namítl, že se spolková země Severní Porýní-Vestfálsko sama zaručila za nominální hodnotu junior notes, protože to byla jediná možnost, která z praktického hlediska přicházela v úvahu. Žalobce má za to, že vzhledem k tomu, že tyto cenné papíry měly být umístěny na mezinárodní finanční trhy, související záruka musela být z právního hlediska jednoduchá a musela umožnit investorům, kteří by se v souvislosti s nákupem tohoto typu cenného papíru nemohli věnovat podrobným analýzám, aby snadno určili ručitele a nemuseli se obracet na různé ručitele, pokud by záruka musela být realizována.

105 V tomto ohledu je třeba hned úvodem zamítnout tvrzení, že se investoři v souvislosti s nákupem cenných papírů na mezinárodních finančních trzích nevěnují podrobným analýzám. Toto tvrzení není ničím podloženo a zároveň je málo pravděpodobné vzhledem k tomu, že od každého investora se musí vyžadovat minimální povinnost náležité péče, a to tím spíše od investorů, kteří se rozhodnou působit na mezinárodních finančních trzích v období vážné krize tyto trhy postihující.

106 Dále je třeba uvést, že argument žalobce neumožňuje pochopit, proč z hlediska jednoduchosti nepřicházely pro držitele junior notes v úvahu rovněž jiné možnosti.

107 Tento argument tak neumožňuje pochopit, proč by buď poskytnutí společné záruky všemi vlastníky na část nominální hodnoty každého cenného papíru spolu s výlučnou zárukou spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko na zbývající část, nebo systém protizáruk, kterým by ostatní vlastníci souhlasili s tím, že v případě platební neschopnosti převezmou určitou procentuální část odpovědnosti této spolkové země, neumožnily nabyvatelům junior notes snadno určit ručitele za tyto cenné papíry a v případě realizace záruky se obrátit na jediného ručitele. Tyto dva alternativní systémy, které mohly

být spojeny s vnitřními dohodami o rozdělení nákladů případné realizace záruky, mohly, na rozdíl od závazku ostatních vlastníků v projednávaném případě, přinést držitelům junior notes dodatečnou výhodu.

108 Konečně otázka, zda systém, vybraný vlastníky k ručení za nominální hodnotu junior notes, byl jediným systémem, který přicházel v úvahu, v žádném případě nemá vliv na otázku, zda závazek ostatních vlastníků přinesl výhodu společnosti WestLB, tj. příjemci státní podpory vymezené Komisí v napadeném rozhodnutí. Uvedená otázka proto také nemá žádný vliv na to, zda lze tyto vlastníky považovat za poskytovatele předmětné podpory.

109 S ohledem na vše výše uvedené je třeba konstatovat, že není prokázáno, že žalobce je napadeným rozhodnutím osobně dotčen jako poskytovatel předmětné podpory.

Ke druhému argumentu vycházejícímu z osobního zásahu žalobce jako vlastníka

110 Žalobce namítá, že je napadeným rozhodnutím osobně dotčen jako vlastník, a to i pokud jde o všechny podmínky připojené k tomuto rozhodnutí.

111 Komise připouští, že žalobce je jako vlastník osobně dotčen povinností prodeje. Naproti tomu zpochybňuje, že je osobně dotčen ostatními podmínkami připojenými k napadenému rozhodnutí.

112 Podle ustálené judikatury platí, že pokud určitá osoba nemůže uplatňovat právní zájem na podání žaloby odlišný od zájmu společnosti dotčené aktem Evropské unie, v níž drží kapitálový podíl, nemůže své zájmy související s tímto aktem hájit jinak než výkonem práv společníka společnosti, jíž náleží právo podat žalobu (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 20. června 2000, Euromin v. Rada, T-597/97, Recueil, s. II-2419, bod 50, a ze dne 24. března 2011, Freistaat Sachsen a Land Sachsen-Anhalt v. Komise, T-443/08 a T-455/08, Rec. p. II-1311, bod 62, a usnesení Tribunálu ze dne 27. března 2012, European Goldfields v. Komise, T-261/11, bod 21).

113 Je tedy třeba přezkoumat, zda má žalobce právní zájem na podání žaloby odlišný od zájmu společnosti WestLB, pokud jde o zrušení napadeného rozhodnutí.

114 Žalobce tvrdí, že jeho právní zájem na podání žaloby je odlišný od zájmu společnosti WestLB, protože mu napadené rozhodnutí ukládá, aby se vzdal svého vlastnického práva a aby souhlasil s radikální restrukturalizací této banky, což zahrnuje snížení bilanční sumy o 50 %, čímž se podstatně sníží hodnota akcií.

115 Úvodem je třeba uvést, že, jak připouští sama Komise, žalobce má právní zájem na podání žaloby odlišný od zájmu společnosti WestLB, pokud jde o povinnost prodeje.

116 Tato povinnost se totiž týká pouze vlastníků, kteří jsou nuceni se v závazných lhůtách vzdát svého vlastnického práva ke společnosti WestLB proto, aby byla schválena podpora poskytnutá této bance, která je nezbytná pro její restrukturalizaci. Společnost WestLB naopak na základě této povinnosti, která se nedotýká jejího majetku a nepodmiňuje její působení na trhu, nemusí učinit žádný krok.

117 Nicméně pokud jde o ostatní podmínky připojené k napadenému rozhodnutí, včetně těch, které se týkají snížení bilanční sumy společnosti WestLB, je třeba předně poznamenat, že tyto podmínky se vztahují k obchodní činnosti této banky a k prodeji nebo likvidaci jejího majetku. Společnost WestLB by v rámci žaloby proti napadenému rozhodnutí sama mohla uplatnit jakýkoliv argument týkající se protiprávnosti nebo nepotřebnosti těchto podmínek.

118 Dále je třeba poznamenat, že Komise uvádí, a žalobce to nezpochybňuje, že práva akcionáře německé akciové společnosti, která se netýkají rozhodování, jsou omezená na rozdělení zisku společnosti a na získání případného podílu na likvidačním zůstatku v případě likvidace podniku. Je tedy třeba mít za to, že postavení akcionáře s sebou podle německého práva nepřináší práva k aktivům podniku. Podmínky týkající se snížení celkové bilanční sumy podniku se proto nemohou dotknout žádného práva vlastníků.

119 Nakonec je třeba poznamenat, že argument uplatněný žalobcem, podle něhož akcionáři akciové společnosti mohou u Tribunálu napadnout každé rozhodnutí přijaté Komisí, které má případný negativní dopad na hodnotu akcií této společnosti, je neslučitelný s judikaturou uvedenou výše v bodě 112, a musí proto být zamítnut.

120 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba uzavřít, že pokud jde o podmínky připojené k napadenému rozhodnutí, kromě povinnosti prodeje, včetně podmínek týkajících se snížení bilanční sumy společnosti WestLB, právní zájem žalobce na podání žaloby se shoduje se zájmem společnosti WestLB, a žalobce tedy není napadeným rozhodnutím osobně dotčen. Tímto rozhodnutí je však naproti tomu osobně dotčen v tom, že schválení sporné záruky bylo podmíněno dodržením povinnosti prodeje.

Závěr k aktivní legitimaci žalobce

121 Z uvedeného vyplývá, že žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí pouze v tom rozsahu, v jakém byla k tomuto rozhodnutí připojena povinnost prodeje.

122 Žalobní důvody a argumenty předložené žalobcem na podporu jeho návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí tudíž mohou být přezkoumány pouze v tom rozsahu, v němž mají prokázat protiprávnost zahrnutí této povinnosti do přílohy uvedeného rozhodnutí; ve zbytku pak musí být odmítnuty jako nepřípustné.

K právnímu zájmu žalobce na podání žaloby

123 Předně je třeba uvést, že Komise v rámci konečného rozhodnutí z roku 2011 schválila, pod podmínkou dodržení plánu likvidace, kromě sporné záruky šest opatření podpory. Těchto šest opatření je vyjmenováno v čl. 1 odst. 1 písm. b) až g) tohoto rozhodnutí.

124 Plán likvidace, který nahrazuje konečný plán restrukturalizace, zahrnuje zánik společnosti WestLB a,jak tvrdí Komise a žalobce to nezpochybňuje, stanoví:

— vyčlenění určitých činností společnosti WestLB a jejich sloučení do „Verbundbank“ (bankovní svaz), který bude poskytovat služby spořitelnám spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko a spolkové země Braniborsko a jejich klientům;

— prodej velkého počtu oblastí činnosti a podílů ve společnosti WestLB;

— definitivní převod všech zbývajících portfolií společnosti WestLB na novou „špatnou banku“, nazvanou EAA;

— zřízení banky, dočasně nazvané jako SPM Bank a následně jako Portigon, která bude poskytovat servis a spravovat portfolia a bude pověřena poskytováním služeb EEA a Verbundbank;

— omezení univerzální bankovní licence společnosti WestLB vyloučením určitých povolení.

125 Je tedy třeba mít za to, že, jak potvrdila Komise na jednání, plán likvidace zahrnuje řízené rozčlenění činností společnosti WestLB, jakož i převod části těchto činností na Verbundbank s cílem zajistit pokračování v poskytování určitých služeb, které jsou považovány za strategické pro spořitelny, jimž společnost WestLB jako centrální banka v rozhodné době zajišťovala spojení se světovými finančními trhy.

126 Plán likvidace naproti tomu nestanoví celkovou změnu vlastnictví společnosti WestLB před její likvidací ani nezakazuje, aby vlastníci po této likvidaci vlastnili jakékoliv podíly v subjektech, které budou pokračovat v určitých činnostech společnosti WestLB, tj. ve Verbundbank, v EEA nebo v bance, která bude poskytovat servis a spravovat portfolia, dočasně nazvané jako SPM Bank, následně jako Portigon.

127 Komise v tomto ohledu uvádí, aniž by to žalobce zpochybňoval, že dne 1. července 2012 Helaba převzala Verbundbank a dále že se žalobce na základě dohody o převodu Verbundbank na Helaba stal akcionářem Helaba a nepřímo i spoluvlastníkem Verbundbank.

128 Ve světle těchto skutkových okolností je třeba přezkoumat návrh Komise na nevydání rozhodnutí ve věci samé vycházející z toho, že žalobce ztratil v důsledku přijetí konečného rozhodnutí z roku 2011 právní zájem na podání žaloby proti napadenému rozhodnutí.

129 Podle ustálené judikatury se právní zájem žalobce na podání žaloby z hlediska předmětu žaloby posuzuje ke dni podání uvedené žaloby, přičemž v případě nedostatku právního zájmu je žaloba nepřípustná. Kromě toho právní zájem tohoto žalobce na dosažení uspokojení musí existovat až do vydání soudního rozhodnutí, přičemž v opačném případě nebude vydáno rozhodnutí ve věci samé (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 16. prosince 1963, Forges de Clabecq v. Vysoký úřad, 14/63, Recueil, s. 719, 748, a ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise, C-362/05 P, Sb. rozh. s. I-4333, bod 42).

130 V souladu s rovněž ustálenou judikaturou není třeba rozhodnout o žalobě na neplatnost, pokud žalobce ztratil právní zájem na zrušení napadeného aktu z důvodu události, která nastala během řízení a má za následek, že zrušení tohoto aktu nemůže mít samo o sobě právní důsledky (viz rozsudek Tribunálu ze dne 9. září 2011, Dow AgroSciences a další v. Komise, T-475/07, Sb. rozh. s. II-5937, bod 67, a citovanou judikaturu).

131 Nicméně, jak žalobce správně namítá, žalobce může mít stále právní zájem na prohlášení neplatnosti zrušeného aktu, pokud zrušení aktu jeho autorem nemá za následek stejné právní účinky jako případné zrušení Tribunálem. Zrušení aktu orgánu totiž není uznáním jeho protiprávnosti a má účinky *ex nunc*, zatímco prohlášení neplatnosti má účinky *ex tunc* (viz rozsudek Dow AgroSciences a další v. Komise, bod 130 výše, bod 68, a citovanou judikaturu).

132 Navíc pokud je akt zrušen v soudním řízení, je orgán, jenž zrušený akt vydal, povinen přijmout opatření, která si vyžádá výkon rozsudku. Tato opatření zahrnují zejména odstranění účinků protiprávností zjištěných ve zrušujícím rozsudku. Dotčený orgán tak může mít povinnost zjednat přiměřenou nápravu situace žalobce nebo zabránit přijetí totožného aktu (viz rozsudek Dow AgroSciences a další v. Komise, bod 130 výše, bod 69, a citovanou judikaturu).

133 Jak je uvedeno v bodě 59 výše, napadené rozhodnutí, a tedy i všechny podmínky, které k němu byly připojeny, byly zrušeny konečným rozhodnutím z roku 2011. Komise však napadené rozhodnutí nevzala zpět. Toto rozhodnutí tedy nadále mělo právní účinky na situaci žalobce v období mezi okamžikem jeho vstupu v platnost a okamžikem jeho zrušení (12. května 2009 – 20. prosince 2011). Jak žalobce správně tvrdí, napadené rozhodnutí mu v tomto období především ukládalo povinnost vzdát se podílu ve společnosti WestLB. Prohlášení neplatnosti napadeného rozhodnutí může mít tudíž samo o sobě důsledky pro právní postavení žalobce, takže si žalobce zachovává právní zájem na podání žaloby (v tomto smyslu viz rozsudek Dow AgroSciences a další v. Komise, bod 130 výše, bod 70).

134 Komise k vyvrácení tohoto závěru uvádí v podstatě dva argumenty

135 Zaprvé zdůrazňuje, že povinnost prodeje nebyla splněna, protože pro společnost WestLB nebylo možné najít kupce, a že se tato povinnost již se nevyskytuje v plánu likvidace, přičemž žalobce se dokonce stal spoluvlastníkem Helaba, a tedy i Verbundbank. Z toho podle Komise vyplývá, že případné prohlášení neplatnosti napadeného rozhodnutí by nezměnilo právní postavení žalobce, co se týče povinnosti prodeje. Vzhledem k tomu, že žaloba je přípustná jen v tom rozsahu, ve kterém se vztahuje k této povinnosti, žalobce by nemohl získat žádnou výhodou, bylo-li by žalobě vyhověno.

136 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobce stíhala povinnost prodeje po období delší než dvou let. Je nepochybné, že tato povinnost v praxi nebyla splněna. Žalobce si nicméně zachovává právní zájem na podání návrhu na prohlášení neplatnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž k němu byla připojena tato povinnost.

137 Žalobce si totiž může zachovat zájem na podání návrhu na zrušení aktu, který nebyl vykonán a který se ho bezprostředně dotýká, za účelem určení protiprávnosti, ke které vůči němu došlo, soudem Unie, takže takové určení může sloužit jako podklad případné žaloby na náhradu škody určené k odpovídajícímu odškodnění újmy způsobené napadeným aktem (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 18. března 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise a Shanghai Adeptech Precision v. Rada, T-299/05, Sb. rozh. s. II-565, bod 53, a citovanou judikaturu).

138 Tak je tomu i v projednávané věci, žalobce za účelem prodeje svého podílu ve společnosti WestLB vynaložil náklady, i když se tento prodej nakonec neuskutečnil. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, tyto náklady dostatečně přímo vyplývají z napadeného rozhodnutí a navzdory různým rozhodnutím přijatým ve vztahu ke společnosti WestLB v důsledku finanční krize není důvodné mít za to, že by bylo nemožné přiměřeně určit část nákladů, které žalobci vznikly v souvislosti s úsilím, které musel kvůli prodeji vynaložit.

139 V této souvislosti si žalobce zachovává právní zájem na tom, aby byla určena protiprávnost napadeného rozhodnutí, jelikož jednak by toto určení bylo závazné pro soud Unie pro účely žaloby na náhradu škody a jednak by mohlo představovat základ pro případné mimosoudní jednání mezi Komisí a žalobcem za účelem náhrady škody způsobené žalobci (v tomto smyslu viz rozsudek Shanghai Excell M&E Enterprise a Shanghai Adeptech Precision v. Rada, bod 137 výše, bod 55, a citovanou judikaturu).

140 Přijmout argument Komise by kromě toho znamenalo připustit, že akty přijaté orgány, které jsou zrušeny po podání žaloby na neplatnost, ale předtím, než Tribunál může vydat relevantní rozsudek, nepodléhají žádnému soudnímu přezkumu, pokud nebyly vykonány. Je přitom třeba mít za to, že taková situace by nebyla v souladu s duchem článku 263 SFEU, na základě kterého soud Unie přezkoumává legalitu aktů přijímaných společně Evropským parlamentem a Radou, aktů Rady, Komise a Evropské centrální banky (ECB), s výjimkou doporučení a stanovisek, a rovněž aktů Parlamentu, které mají právní účinky vůči třetím osobám. Unie je totiž společenstvím práva, což znamená, že ani její členské státy, ani její orgány nejsou vyňaty z možnosti přezkoumat soulad svých aktů se základní ústavní listinou, kterou je Smlouva, ani s právy, která z této Smlouvy vyplývají (v tomto smyslu viz rozsudek Shanghai Excell M&E Enterprise a Shanghai Adeptech Precision v. Rada, bod 137 výše, body 56 a 57).

141 První argument Komise, který měl zpochybnit závěr, že si žalobce zachovává právní zájem na podání žaloby, je tedy třeba zamítnout.

142 Komise zadruhé namítá, že žalobce již nemá právní zájem na podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, protože všechny nepříznivé účinky na jeho právní postavení, které mohly být vyvolány podmínkami připojenými k tomuto rozhodnutí, jsou vyvolány i konečným rozhodnutím z roku 2011.

143 V tomto ohledu postačuje konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, konečné rozhodnutí z roku 2011 nevyvolává všechny nepříznivé účinky uvedené v předchozím bodě. Toto rozhodnutí například žalobci neukládá povinnost prodeje a umožňuje mu vlastnit v podstatě jakékoliv podíly v činnostech odštěpených od společnosti WestLB.

144 Druhý argument Komise, který měl zpochybnit závěr, že si žalobce zachovává právní zájem na podání žaloby, proto musí být rovněž zamítnut.

145 S ohledem na předcházející úvahy je třeba dospět k závěru, že si žalobce zachovává právní zájem na podání žaloby. Návrh Komise na nevydání rozhodnutí ve věci samé musí být tudíž zamítnut.

146 Není tedy nutné přezkoumat žádost o úpravu žalobních důvodů a návrhových žádání v důsledku přijetí konečného rozhodnutí z roku 2011 podanou žalobcem pro případ, že by Tribunál shledal, že se žaloba proti napadenému rozhodnutí stala bezpředmětnou.

2. *K věci samé*

Úvodní poznámky

147 Žalobce uvádí na podporu své žaloby osm důvodů. Tyto žalobní důvody vychází z porušení zaprvé zásady kolegiality, zadruhé čl. 87 odst. 1 ES tím, že nebylo přezkoumáno narušení hospodářské soutěže způsobené spornou zárukou, zatřetí čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, začtvrté zásady proporcionality, zapáté zásady rovného zacházení, zašesté článku 295 ES, zasedmé čl. 7 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88] ES (Úř. věst. L 83, s. 1), a zaosmé povinnosti uvést odůvodnění.

148 Komise zpochybňuje opodstatněnost všech těchto žalobních důvodů.

149 Jak je uvedeno v bodě 122 výše, žalobní důvody předložené žalobcem jsou přípustné pouze v tom rozsahu, v němž mají prokázat protiprávnost zahrnutí povinnosti prodeje do přílohy napadeného rozhodnutí.

150 Žalobce se protiprávnosti tohoto zahrnutí dovolává v rámci čtvrtého, pátého, šestého, sedmého a osmého žalobního důvodu. V rámci těchto žalobních důvodů však rovněž uvádí argumenty týkající se legality ostatních podmínek vyskytujících se v příloze napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že jsou tyto argumenty nepřípustné, musí být hned úvodem odmítnuty.

151 Dále je třeba uvést, že povinnost prodeje by nemohla být zahrnuta do přílohy napadeného rozhodnutí v souladu s právem, pokud by toto rozhodnutí bylo přijato v rozporu se zásadou kolegiality, čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, čl. 87 odst. 1 ES a povinností uvést odůvodnění, pokud jde o narušení hospodářské soutěže spornou zárukou, což žalobce postupně namítá v rámci prvních tří žalobních důvodů. Je tedy třeba konstatovat, že i tyto žalobní důvody jsou přípustné a musí být přezkoumány.

152 Je tedy třeba přezkoumat:

— zaprvé první žalobní důvod vycházející z porušení zásady kolegiality;

— zadruhé třetí žalobní důvod vycházející z porušení čl. 87 odst. 3 písm. b) ES;

— zatřetí druhý žalobní důvod vycházející z porušení čl. 87 odst. 1 ES;

— začtvrté osmý žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění;

— zapáté čtvrtý, pátý, šestý a sedmý žalobní důvod, které postupně vycházejí z porušení zásady proporcionality, zásady rovného zacházení, článku 295 ES a čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999.

153 Nakonec je třeba v rámci druhého žalobního důvodu přezkoumat určité argumenty uvedené v osmém žalobním důvodu, které se vztahují k nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o případné účinky sporné záruky na hospodářskou soutěž.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady kolegiality

154 Žalobce v žalobě tvrdí, že napadené rozhodnutí nebylo přijato sborem komisařů, nýbrž pouze členem Komise pověřeným v rozhodné době otázkami hospodářské soutěže, konkrétně N. Kroes, což představuje porušení zásady kolegiality vyplývající z článku 219 ES a článku 1 jednacího řádu Komise [C(2000) 3614] (Úř. věst. 2000, L 308, s. 26).

155 Ze zprávy ředitele kanceláře sekretariátu Komise ze dne 12. května 2009 o přijetí určitých rozhodnutí Komisí téhož dne (SEK 2009 663/2002) však, jak správně uvádí Komise, vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo přijato sborem komisařů na základě písemného postupu, a nikoliv N. Kroes.

156 Žalobce v replice připouští, že zpráva ředitele kanceláře sekretariátu Komise uvedená v předchozím bodě je důkazem o přijetí napadeného rozhodnutí na základě písemného postupu. Na projednávaném žalobním důvodu však trvá a uvádí dvě nová tvrzení (dále jen „nová tvrzení“).

157 Žalobce zaprvé namítá, že písemný postup „trvá zpravidla pět dní“. Komise nicméně zaslala společnosti WestLB německé znění napadeného rozhodnutí dne 6. května 2009. Podle žalobce ze dvou emailů Komise ze dnů 6. a 7. května 2009 vyplývá, že znění tohoto rozhodnutí bylo přepracováno dne 7. května 2009. Žalobce namítá, že tedy nemůže pochopit „jaké znění bylo přijato [na základě písemného postupu] a v jakém okamžiku se tak stalo“. Žádá Komisi, aby v tomto ohledu „poskytla potřebná objasnění“.

158 Žalobce zadruhé namítá, že „důkaz o provedení písemného postupu neobjasňuje [...], proč rozhodnutí, které mělo být předloženo [...] na zasedání Komise dne 13. května 2009, bylo urychleně předloženo o den dříve“. Žalobce uvádí, že z emailu německého ministerstva hospodářství ze dne 11. května 2009 vyplývá, že Komise o této změně rozhodla, „aby uvolnil středu, den, během něhož mělo být přijato hodně rozhodnutí“. Žalobce z toho dovozuje, že přijetí napadeného rozhodnutí se plánovalo na zasedání dne 13. května 2009 a že nemělo být provedeno na základě písemného postupu. Kromě toho žalobce tvrdí, že tento postup se má užívat pouze v případě přijímání rozhodnutí v běžném řízení. Jeho užití při přijímání rozhodnutí, které zahrnuje povinnost prodeje, je tedy vyloučeno.

159 Komise tvrdí, že nová tvrzení jsou nepřípustná, protože se jedná o předložení nových žalobních důvodů ve stadiu repliky. Tato tvrzení jsou každopádně zjevně neopodstatněná.

160 Z ustanovení čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ve spojení s čl. 48 odst. 2 tohoto jednacího řádu vyplývá, že žaloba musí uvádět předmět sporu a obsahovat stručný popis žalobních důvodů a že předložení nových žalobních důvodů v průběhu řízení je zakázáno, ledaže se tyto žalobní důvody zakládají na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení (rozsudek Tribunálu ze dne 8. března 2007, France Télécom v. Komise, T-340/04, Sb. rozh. s. II-573, bod 164).

161 Nicméně žalobní důvod, který je rozšířením důvodu dříve přímo nebo implicitně uvedeného v žalobě a je s ním těsně spjat, musí být prohlášen za přípustný (rozsudky Tribunálu ze dne 19. září 2000, Dürbeck v. Komise, T-252/97, Recueil, s. II-3031, bod 39, a ze dne 10. dubna 2003, Travelex Global and Financial Services a Interpayment Services v. Komise, T-195/00, Recueil, s. II-1677, bod 34).

162 Žalobce již napadené rozhodnutí nezpochybňuje proto, že nebylo přijato sborem komisařů, jak namítal v žalobě. Novými tvrzeními však nadále namítá, že napadené rozhodnutí nebylo sborem komisařů přijato skutečně nebo platně. Je tudíž třeba mít za to, že původní žalobní důvod a nová tvrzení jsou dostatečně spjaty tak, že tato nová tvrzení jsou přípustná.

163 Nová tvrzení je proto třeba věcně přezkoumat.

164 Prvním novým tvrzením žalobce v podstatě namítá, že konečné znění napadeného rozhodnutí nebylo včas rozesláno členům Komise a Komise by měla sdělit, zda konečné znění napadeného rozhodnutí bylo skutečně přijato na základě písemného postupu.

165 Pokud jde o první otázku, je třeba poukázat na to, že žalobce uvedl pouze tolik, že písemný postup „trvá zpravidla pět dní“ a že Komise přepracovala znění napadeného rozhodnutí až dne 7. května 2009. Článek 12 jednacího řádu Komise, který Komisi umožňuje, aby prostřednictvím písemného postupu přijala návrh jednoho nebo více jejích členů, ovšem nestanoví lhůtu, ve které mají mít členové Komise k dispozici znění předmětného návrhu před tím, než jej bude možné přijmout. Druhý pododstavec tohoto ustanovení pouze stanoví, že „se znění návrhu rozešle v písemné podobě všem členům Komise […] s určením lhůty, během níž musí členové vyjádřit jakékoli výhrady nebo změny, k nimž by tento návrh mohl být podnětem“.

166 Kromě toho je třeba konstatovat, že Komise v duplice uvedla, aniž to žalobce zpochybnil, že změny provedené ve znění rozhodnutí spočívají výhradně v drobných úpravách v německém znění ve srovnání se zněním vypracovaným v použitém pracovním jazyce, tj. angličtině.

167 Tvrzení, že napadené rozhodnutí bylo přijato s tím, že členům Komise byla k jeho přezkumu dána příliš krátká lhůta, tudíž musí být zamítnuto.

168 Pokud jde o druhou otázku, postačuje uvést, že Komise již upřesnila, že napadené rozhodnutí bylo v konečném znění přijato na základě písemného postupu dne 12. května 2009. To potvrzuje zpráva ředitele kanceláře sekretariátu Komise uvedená v bodě 155 výše a žalobce to nezpochybňuje.

169 První nové tvrzení je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněné.

170 Druhým novým tvrzením žalobce v podstatě namítá, že pro přijetí napadeného rozhodnutí se neměl použít písemný postup, protože ten je vyhrazen k přijímání rozhodnutí, která se týkají běžných řízení.

171 V tomto ohledu postačí porovnat znění článků 13 a 14 jednacího řádu Komise, podle kterých jsou postup zmocnění a postup přenesení pravomoci vyhrazeny k přijímání řídících nebo správních opatření, se zněním článku 12 tohoto jednacího řádu, který takové omezení související s písemným postupem neobsahuje.

172 Na rozdíl od toho, co poznamenává žalobce, tento závěr nemohou vyvrátit vysvětlivky k jednacímu řádu Komise uvedené na jejích internetových stránkách, které žalobce připojil k replice. Jak správně tvrdí Komise, tyto vysvětlivky nejsou právně závazné, jak je uvedeno v jejich samotném znění. Kromě toho je v těchto vysvětlivkách zmíněno, že „[písemný postup, postup zmocnění a postup přenesení pravomoci] jsou ve většině případů určeny k tomu, aby zbavily sbor povinnosti jednat o rozhodnutích, která se týkají řešení běžných záležitostí a nevyžadují projednání“, což neznamená, že pro přijímání rozhodnutí, která se netýkají řešení běžných záležitostí, je písemný postup vyloučen.

173 Z výše uvedeného vyplývá, že druhé nové tvrzení je rovněž neopodstatněné.

174 Tento žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 87 odst. 3 písm. b) ES

175 Žalobce připomíná, že Komise schválila poskytnutí sporné záruky společnosti WestLB podle čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, a namítá, že při aplikaci tohoto ustanovení pochybila.

176 V tomto ohledu žalobce předkládá několik argumentů, které lze rozdělit do dvou částí, přičemž ta první je hlavní a ta druhá podpůrná. První část žalobního důvodu vychází z toho, že Komise nesprávně usoudila, že účel čl. 87 odst. 3 písm. b) ES je srovnatelný s účelem čl. 87 odst. 3 písm. c) ES a účelem pokynů pro záchranu a restrukturalizaci, a druhá vychází z toho, že Komise v napadeném rozhodnutí nesprávně uložila přísnější podmínky, než které mohly být uloženy na základě aplikace těchto pokynů ve spojení s čl. 87 odst. 3 písm. c) ES.

K první hlavní části žalobního důvodu vycházející z toho, že Komise nesprávně usoudila, že účel čl. 87 odst. 3 písm. b) ES je srovnatelný s účelem čl. 87 odst. 3 písm. c) ES a účelem pokynů pro záchranu a restrukturalizaci

177 Žalobce namítá, že Komise při přezkumu slučitelnosti sporné záruky se společným trhem podle čl. 87 odst. 3 písm. b) ES usoudila, že účel tohoto ustanovení je srovnatelný jednak s účelem čl. 87 odst. 3 písm. c) ES a jednak s účelem pokynů pro záchranu a restrukturalizaci. To představuje závažné nesprávné posouzení.

178 Žalobce uvádí na podporu této části žalobního důvodu v podstatě dvě výtky, které Komise zpochybňuje. První výtka vychází z toho, že cíl spočívající v nápravě poruchy v hospodářství některého členského státu je vždy v souladu se společným zájmem. Druhá výtka vychází z existence dvou pochybení, kterých se Komise dopustila v napadeném rozhodnutí tím, že nerespektovala účel čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, protože přezkoumala slučitelnost sporné záruky se společným trhem optikou pokynů pro záchranu a restrukturalizaci, a tím, že schválení sporné záruky v každém případě nepodmínila mírnějšími podmínkami, než které mohly být vyžadovány na základě čl. 87 odst. 3 písm. c) ES.

– K první výtce vycházející z toho, že cíl spočívající v nápravě poruchy v hospodářství některého členského státu je vždy v souladu se společným zájmem

179 Žalobce tvrdí, že účelem čl. 87 odst. 3 písm. c) ES je v případech, vymezených v pokynech pro záchranu a restrukturalizaci, podpora podniku, který je v rámci zdravého hospodářského prostředí v obtížích. Existence toho prostředí je zaprvé důvodem, proč podle tohoto ustanovení nemohou být schváleny podpory, které mohou měnit podmínky obchodu v takové míře, jež by byla v rozporu se společným zájmem, a zadruhé důvodem, proč Komise musí zaručit, že budou minimalizovány účinky schválených podpor na hospodářskou soutěž. Naproti tomu účelem čl. 87 odst. 3 písm. b) ES je napravit poruchu celého hospodářství. To je vždy v souladu se společným zájmem a jedná se o nezbytnou podmínku existence životaschopné hospodářské soutěže. Žalobce z toho dovozuje, že schválení podpory, na kterou se vztahuje toto ustanovení, nemůže podléhat podmínkám směřujícím k ochraně hospodářské soutěže.

180 K tomu je třeba předně uvést, že Komise v napadeném rozhodnutí usoudila, že účelem sporné záruky je umožnit restrukturalizaci společnosti WestLB, což je z důvodu systémového významu této společnosti nezbytné k nápravě vážné poruchy v německém hospodářství, vyvolané vážnou finanční krizí, což žalobce nepopírá.

181 Pokud lze pak tuto výtku vyložit tak, že Komise poté, co konstatovala, že cílem sporné záruky je náprava vážné poruchy v německém hospodářství, byla povinna ji shledat za slučitelnou se společným trhem a schválení nemohla vázat na dodržení podmínek, je třeba nejprve uvést, že ze samotného znění

čl. 87 odst. 3 písm. b) ES vyplývá, že pokud Komise konstatuje, jak tomu bylo v projednávané věci, že státní podpora má napravit vážnou poruchu v hospodářství některého členského státu, není pouze proto povinna dovodit, že tato podpora je slučitelná se společným trhem.

182 Na rozdíl od podpor, na které se vztahují výjimky z obecného zákazu státních podpor stanovené v čl. 87 odst. 2 ES, které podle tohoto ustanovení „jsou“ považovány za slučitelné se společným trhem, totiž čl. 87 odst. 3 ES stanoví, že určité kategorie podpor, mezi něž patří i ty, které mají napravit poruchu v hospodářství některého členského státu, „mohou“ být považovány za slučitelné s tímto trhem.

183 Kromě toho podle ustálené judikatury čl. 87 odst. 3 ES svěřuje Komisi diskreční pravomoc, jejíž výkon zahrnuje posouzení hospodářského charakteru a sociálního charakteru, která musí být prováděna v kontextu Společenství (rozsudky Soudního dvora ze dne 17. září 1980, Philip Morris v. Komise, 730/79, Recueil, s. 2671, bod 24; ze dne 24. února 1987, Deufil v. Komise, 310/85, Recueil, s. 901, bod 18, a ze dne 14. ledna 1997, Španělsko v. Komise, C-169/95, Recueil, s. I-135, bod 18).

184 Rozdílná formulace, zdůrazněná žalobcem, článku 87 odst. 3 písm. c) ES, který umožňuje schválit určité podpory, pokud „nemění podmínky obchodu v takové míře, jež by byla v rozporu se společným zájmem“, a článku 87 odst. 3 písm. b) ES, který takovou podmínku nestanoví, tedy nemůže vést k závěru, že Komise nemůže zhodnotit dopad podpory schválené podle tohoto posledně uvedeného ustanovení na jeden či více relevantních trhů v celé Unii (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 6. července 1995, AITEC a další v. Komise, T-447/93 až T-449/93, Recueil, s. II-1971, body 138 až 143; obdobně také viz rozsudek Španělsko v. Komise, bod 183 výše, bod 17).

185 Konečně z pravomoci Komise podle čl. 88 odst. 2 prvního pododstavce ES rozhodovat o tom, jestli podpora neslučitelná s článkem 87 ES musí být „upravena“, nutně vyplývá, že rozhodnutí schvalující podporu podle čl. 87 odst. 3 písm. c) ES může stanovit podmínky, jejichž cílem je zaručit, že podpora nezmění podmínky obchodu v takové míře, jež by byla v rozporu se společným zájmem (rozsudek Tribunálu ze dne 13. září 1995, TWD v. Komise, T-244/93 a T-486/93, Recueil, s. II-2265, body 53 až 55).

186 Je tedy třeba konstatovat, že čl. 87 odst. 3 písm. b) ES nebrání Komisi, aby vázala schválení sporné záruky na dodržení podmínek.

187 Co se týče otázky, zda účelem těchto podmínek může být náprava účinků schválené podpory na hospodářskou soutěž, postačuje uvést, že z bodů 68 a 69 odůvodnění napadeného rozhodnutí, týkajících se povinnosti prodeje, a jejich umístění v části napadeného rozhodnutí, věnované přezkumu opatření stanovených v konečném plánu restrukturalizace, která umožňují zajistit dlouhodobou životaschopnost společnosti WestLB, vyplývá, že schválení sporné záruky nebylo podmíněno dodržením povinnosti prodeje proto, aby se minimalizovaly její účinky na hospodářskou soutěž, ale proto, aby se zajistila životaschopnost společnosti WestLB.

188 První výtka proto musí být zamítnuta.

– Ke druhé výtce vycházející z existence dvou pochybení, kterých se Komise dopustila v napadeném rozhodnutí tím, že nerespektovala účel čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, protože přezkoumala slučitelnost sporné záruky se společným trhem optikou pokynů pro záchranu a restrukturalizaci, a tím, že schválení sporné záruky v každém případě nepodmínila mírnějšími podmínkami, než které mohly být vyžadovány na základě čl. 87 odst. 3 písm. c) ES

189 Žalobce namítá, že Komise nerespektovala účel čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, když přezkoumala slučitelnost sporné záruky se společným trhem optikou pokynů pro záchranu a restrukturalizaci i přesto, že usoudila, že tato záruka může napravit vážnou poruchu v německém hospodářství. Dále žalobce namítá, že schválení podpory na základě čl. 87 odst. 3 písm. b) ES musí v každém případě podléhat mírnějším podmínkám než schválení podpory na základě čl. 87 odst. 3 písm. c) ES.

190 K tomu je třeba připomenout, že, jak bylo uvedeno v bodě 183 výše, podle ustálené judikatury disponuje Komise ve vztahu k čl. 87 odst. 3 ES rozsáhlou posuzovací pravomocí. Přezkum prováděný soudem Unie se tedy musí omezit na ověření dodržení procesních pravidel a povinnosti odůvodnění, jakož i věcné správnosti skutkových zjištění a toho, zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení nebo zneužití pravomoci. Soudu Unie nepřísluší nahrazovat hospodářské posouzení Komise svým vlastním (viz rozsudek Tribunálu ze dne 11. července 2002, HAMSA v. Komise, T-152/99, Recueil, s. II-3049, bod 48, a citovanou judikaturu).

191 V rámci této rozsáhlé posuzovací pravomoci je Komise oprávněna zohlednit kritéria, která považuje za nejvhodnější ke zhodnocení, zda podpora může být posouzena jako slučitelná se společným trhem, pokud jsou tato kritéria relevantní z hlediska čl. 3 písm. g) ES a článku 87 ES, a je rovněž oprávněna tato kritéria upřesnit v pokynech, které jsou v souladu se Smlouvou. Přijetí takových pokynů Komisí vyplývá z výkonu její posuzovací pravomoci a jeho důsledkem je pouze omezení této pravomoci při dodržení zásady rovného zacházení. Posuzuje-li Komise jednotlivou podporu optikou pokynů, které dříve přijala, nelze říci, že překračuje meze své posuzovací pravomoci, ani že tuto pravomoc nevykonává. Na jedné straně si totiž zachovává pravomoc tyto pokyny zrušit nebo změnit, pokud to vyžadují okolnosti. Na druhé straně se tyto pokyny vztahují na vymezené odvětví a spočívají ve snaze sledovat jí určenou politiku (v tomto smyslu viz rozsudek Vlaams Gewest v. Komise, bod 83 výše, bod 89).

192 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že Komise před přijetím napadeného rozhodnutí informovala členské státy o zásadách, které hodlá na základě pravomocí, svěřených jí články 87 ES a násl., aplikovat na podpory poskytnuté finančním institucím kvůli finanční krizi. Zejména to bylo předmětem sdělení o opatřeních přijatých kvůli finanční krizi, na které Komise poukázala v bodě 63 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

193 Z bodu 10 tohoto sdělení vyplývá, že slučitelnost opatření přijatých členskými státy kvůli finanční krizi se společným trhem podle čl. 87 odst. 3 písm. b) ES by měla být hodnocena optikou obecných zásad vyjádřených v pokynech pro záchranu a restrukturalizaci, i když by „současné okolnosti“ mohly umožnit schválení určitých výjimečných opatření. Aplikovala-li tedy Komise v napadeném rozhodnutí pokyny pro záchranu a restrukturalizaci, respektovala omezení své posuzovací pravomoci, které si dříve uložila.

194 Zadruhé je třeba uvést, že žalobce nepředložil žádný důvod, který by mohl prokázat, že kritéria uvedená v pokynech pro záchranu a restrukturalizaci, která Komise v době přijetí napadeného rozhodnutí považovala za nejvhodnější ke zhodnocení, zda podpory poskytnuté kvůli finanční krizi lze považovat za slučitelné se společným trhem, nejsou z hlediska čl. 3 písm. g) ES a článku 87 ES relevantní ve vztahu k podporám považovaným za nezbytné k nápravě vážné poruchy v hospodářství některého členského státu.

195 Uvedené pokyny kromě toho lze v zásadě považovat za vhodné k hodnocení slučitelnosti těchto podpor se společným trhem, a to zejména za situace, kdy příjemci podpor jsou, stejně jako v projednávaném případě, bankami se systémovým významem, jejichž hospodářská životaschopnost byla ohrožena natolik, že byla ohrožena i jejich existence.

196 Na jedné straně tak skutečnost, že je taková podpora nezbytná k nápravě vážné poruchy v hospodářství, neznamená, že ji nelze považovat za podporu ve prospěch podniku v obtížích ve smyslu bodu 9 pokynů pro záchranu a restrukturalizaci, podle kterého je takovým podnikem podnik, který není schopen z vlastních zdrojů nebo finančních prostředků, které získá od svých vlastníků-akcionářů nebo věřitelů, zamezit ztrátám, které by ho bez vnějšího zásahu ze strany orgánů veřejné moci v krátkodobém nebo střednědobém výhledu téměř jistě odsoudily k ukončení podnikatelské činnosti. Banku, jejíž hospodářská životaschopnost je ohrožena natolik, že je ohrožena i její existence, lze v zásadě považovat za podnik v obtížích.

197 Na druhé straně, aby mohla být podpora na restrukturalizaci shledána slučitelnou se společným trhem, pokyny pro záchranu a restrukturalizaci vyžadují, aby příjemce podpory předložil plán restrukturalizace umožňující v přiměřené lhůtě obnovit jeho dlouhodobou životaschopnost, aby podpora byla doplněna opatřeními, která zamezí jakémukoliv přílišnému narušení hospodářské soutěže, a byla omezena na úplné minimum restrukturalizačních nákladů (body 35 až 37, 38 až 42 a 43 až 45 zmíněných pokynů). Komise přitom může vyžadovat, aby schválení podpor, poskytnutých bankám systémového významu kvůli finanční krizi, podléhalo dodržení těchto podmínek i tehdy, směřuje-li podpora k nápravě vážné poruchy v hospodářství některého členského státu.

198 Pokud jde nejprve o požadavek, aby plán restrukturalizace umožnil v přiměřené lhůtě obnovit dlouhodobou životaschopnost těchto bank, Komise v zásadě může konstatovat, že restrukturalizace banky systémového významu, jejíž životaschopnost není zajištěna, nemůže přispět k trvalé nápravě poruch způsobených v hospodářství některého členského státu finančními obtížemi, se kterými se potýká tato banka nebo celý finanční sektor. Tato banka by totiž jen stěží mohla normálně vykonávat činnost, kdyby byly vztahy s jejími klienty, věřiteli a partnery negativně ovlivněny nejistotou o pokračování v činnosti a jejím nestálým finančním postavením. S ohledem na systémový význam této banky by nemožnost normálního výkonu této činnosti mohla mít negativní dopad na celý národní finanční systém, který by se mohl přenést na celé hospodářství.

199 Pokud jde dále o požadavek, aby byla podpora doplněna opatřeními, která zamezí jakémukoliv přílišnému narušení hospodářské soutěže, je třeba připomenout, že Komise v rámci hodnocení dopadu podpory na jeden či více relevantních trhů a zejména jejího dopadu na podmínky obchodu, které musí provést při aplikaci čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, může zohlednit předvídatelné účinky podpory na hospodářskou soutěž a na obchod uvnitř Společenství (v tomto smyslu viz rozsudek AITEC a další v. Komise, bod 184 výše, body 138 až 143). Je proto třeba mít za to, že Komise může podmínit podporu na restrukturalizaci dodržením podmínek, jejichž cílem je minimalizace účinku této podpory na hospodářskou soutěž.

200 Pokud jde konečně o požadavek, podle kterého musí být podpora omezena na úplné minimum restrukturalizačních nákladů, je třeba uvést, že čl. 87 odst. 3 písm. b) ES musí být jako ustanovení, které vymezuje výjimku, vykládán restriktivně (rozsudek Soudního dvora ze dne 30. září 2003, Freistaat Sachsen a další v. Komise, C-57/00 P a C-61/00 P, Recueil, s. I-9975, bod 98). Nelze proto dovodit, že Komise toto ustanovení poruší, pokud se rozhodne schválit pouze ty podpory, omezené na úplné minimum, které jsou nezbytné k zajištění restrukturalizace příjemce podpory tak, aby mohl v dostatečném rozsahu rozvíjet činnost s cílem napravit vážnou poruchu v hospodářství.

201 Zatřetí je třeba uvést, že pokyny pro záchranu a restrukturalizaci stanoví určitá specifická kritéria použitelná na bankovní sektor [viz bod 6 sdělení o opatřeních přijatých kvůli finanční krizi a poznámku pod čarou uvedenou v bodě 25 písm. a) pokynů pro záchranu a restrukturalizaci].

202 S ohledem na všechny výše uvedené poznámky je třeba mít za to, že Komise byla v době přijetí napadeného rozhodnutí oprávněna aplikovat čl. 87 odst. 3 písm. b) ES a zároveň přezkoumat slučitelnost podpor na restrukturalizaci poskytnutých systémově významným bankám v obtížích optikou pokynů pro záchranu a restrukturalizaci.

203 Za účelem ověření, zda Komise v projednávaném případě mohla použít pokyny pro záchranu a restrukturalizaci, je tedy třeba přezkoumat, zda mohla konstatovat, že společnost WestLB je systémově významnou bankou v obtížích a příjemcem podpory na restrukturalizaci.

204 V tomto ohledu je nutno nejprve uvést, že mezi účastníky řízení je nesporné, že bezprostředním účelem sporné záruky bylo zamezit negativnímu dopadu snížení tržní hodnoty portfolia s hodnotou 23 miliard eur na rozvahu společnosti WestLB. Účastníci řízení v podstatě uvádí, že pokud by nebylo přijato toto nebo jiné podpůrné opatření s rovnocenným účinkem, společnost WestLB by se potýkala se závažnými finančními obtížemi, které by mohly ohrozit pokračování její bankovní činnosti v krátkodobém výhledu, a dokonce způsobit její zánik. Komise tedy mohla konstatovat, aniž by se tím dopustila pochybení, že společnost WestLB je podnikem v obtížích ve smyslu bodu 9 pokynů pro záchranu a restrukturalizaci, což uvedla již v bodech 44 a 45 odůvodnění předběžného rozhodnutí a nebylo to ostatně zpochybněno ani Spolkovou republikou Německo, ani žalobcem.

205 Na rozdíl od toho, co žalobce tvrdil na jednání, skutečnost, že spornou záruku poskytl vlastník společnosti WestLB, neznamená, že tuto banku nelze považovat za podnik v obtížích ve smyslu bodu 9 pokynů pro záchranu a restrukturalizaci.

206 Pokud by totiž byla žalobcova teze připuštěna, znamenalo by to, že velkou část veřejných podniků by systematicky nebylo možné kvalifikovat jako podniky v obtížích. Je přitom zřejmé, že účelem bodu 9 pokynů pro záchranu a restrukturalizaci není vyloučit veřejné podniky z rozsahu jeho působnosti, ale odlišit podniky, které bez poskytnutí státní podpory nejsou schopny zajistit pokračování své činnosti a jsou kvalifikovány jako podniky v obtížích, od podniků, pro něž taková podpora není nezbytná.

207 Skutečnost, že spornou záruku poskytl vlastník společnosti WestLB, tudíž nemá žádný vliv na otázku, zda tuto společnost bylo možno považovat za podnik v obtížích. Jedinou relevantní otázkou je v tomto ohledu otázka, zda tato banka mohla překonat hospodářské potíže i bez podpory z veřejných zdrojů, kterou lze kvalifikovat jako státní podporu; tuto otázku přitom žalobce nevznesl.

208 Dále je třeba připomenout, že sám žalobce tvrdil, že společnost WestLB má pro německé hospodářství systémový význam.

209 Nakonec je třeba uvést, že žalobce nezpochybnil, že zřízení „špatné banky“ lze považovat za restrukturalizaci společnosti WestLB nebo že spornou záruku lze považovat za podporu na restrukturalizaci.

210 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že přezkum slučitelnosti sporné záruky se společným trhem mohl být proveden podle pokynů pro záchranu a restrukturalizaci.

211 Pokud tedy lze argumenty žalobce vyložit tak, že namítá, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení tím, že přezkoumala slučitelnost sporné záruky se společným trhem optikou těchto pokynů, tyto argumenty musí být zamítnuty.

212 V každém případě je třeba uvést, jak správně tvrdí Komise, že v napadeném rozhodnutí nepřezkoumala pouze slučitelnost sporné záruky se společným trhem optikou podmínek obsažených v pokynech pro záchranu a restrukturalizaci. Z bodů 63 a 76 až 79 tohoto rozhodnutí vyplývá, že Komise upustila od požadavku, aby společnost WestLB poskytla vlastní příspěvek ve výši alespoň 50 % nákladů restrukturalizace, i když byl tento minimální příspěvek pro restrukturalizaci velkých podniků v zásadě stanoven v bodě 44 uvedených pokynů. Komise usoudila, že s ohledem na vnější financování

společnosti WestLB by tato společnost jen stěží mohla splnit prahovou hodnotu pro vlastní příspěvek. Navíc Komise poznamenala, že v rámci systémové finanční krize nemusí být vhodné od společnosti WestLB požadovat příspěvek, který je přesně vyčíslen.

213 Rozhodnutí Komise schválit poskytnutí sporné záruky společnosti WestLB podle výjimky ze zákazu státních podpor, stanovené v čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, tedy, na rozdíl od toho, co v podstatě tvrdí žalobce, vedlo k tomu, že schválení v některých ohledech podléhá mírnějším podmínkám, než které za normálních okolností stanoví pokyny pro záchranu a restrukturalizaci.

214 Druhá výtka tedy musí být rovněž zamítnuta.

215 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy, je třeba tuto část žalobního důvodu zamítnout.

Ke druhé podpůrné části žalobního důvodu vycházející z toho, že Komise v napadeném rozhodnutí nesprávně uložila přísnější podmínky, než mohly být uloženy na základě aplikace pokynů pro záchranu a restrukturalizaci ve spojení s čl. 87 odst. 3 písm. c) ES

216 Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno, i pokud by bylo nutno dovodit, že výjimky vymezené v ustanoveních čl. 87 odst. 3 písm. b) a c) ES mají stejný účel, jelikož Komise v tomto rozhodnutí uložila přísnější podmínky, než mohly být uloženy na základě aplikace pokynů pro záchranu a restrukturalizaci. V tomto směru žalobce předkládá srovnávací tabulku určitých rozhodnutí přijatých Komisí před a během finanční krize, která se týkají podpor ve prospěch několika bank. Z této tabulky podle žalobce vyplývá, že schválení podpor, které měly za cíl zabránit poruše v hospodářství, podléhalo přísnějším podmínkám než schválení podpor, které měly za cíl zabránit úpadkům ve zdravém hospodářském prostředí. Žalobce poznamenává, že v žádném z případů uvedených v této tabulce, kromě případu společnosti WestLB, Komise nepožadovala změnu vlastnictví příjemce podpory.

217 Komise s argumenty žalobce nesouhlasí.

218 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že srovnávací tabulka předložená žalobcem u každého uvedeného rozhodnutí ukazuje snížení bilanční sumy příjemce předmětné podpory, kterým Komise podmínila její schválení. Podle žalobce byla zaprvé některá rozhodnutí přijata podle čl. 87 odst. 3 písm. b) ES a některá podle čl. 87 odst. 3 písm. c) ES a zadruhé Komise ve všech případech aplikovala pokyny pro záchranu a restrukturalizaci, což Komise nezpochybňuje.

219 Jak správně namítá Komise, tato tabulka ovšem neumožňuje posoudit skutkový a právní rámec, v němž byly podpory poskytnuty, ani úvahy, kterými se Komise v každém z případů řídila. Tabulka také neumožňuje posoudit větší či menší přísnost ostatních podmínek, kterými Komise podmínila každé schválení podpory, ani výjimky ze zásad vyjádřených v pokynech pro záchranu a restrukturalizaci, které Komise povolila. Z informací uvedených v této tabulce například nevyplývá, že Komise upustila od požadavku, aby společnost WestLB poskytla vlastní příspěvek ve výši alespoň 50 % nákladů restrukturalizace, přestože upuštění od takového požadavku musí být zohledněno při posouzení větší či menší přísnosti podmínek, kterými Komise podmínila schválení sporné záruky. Význam závěrů, které žalobce z této tabulky dovozuje, je tedy v projednávaném případě třeba relativizovat.

220 Zadruhé, pokud jde o povinnost prodeje, žalobce nikterak nevysvětluje, v čem je tato podmínka přísnější než podmínky, které mohly být uloženy na základě aplikace pokynů pro záchranu a restrukturalizaci ve spojení s čl. 87 odst. 3 písm. c) ES.

221 V každém případě povaha a význam podmínek, které mohou být připojeny k rozhodnutí, s cílem zajistit příjemci podpory dlouhodobou životaschopnost, jsou nutně odvislé od hospodářské situace na dotčeném trhu či trzích, jakož i od hospodářských obtíží, se kterými se potýká příjemce podpory.

222 Jak přitom správně tvrdí Komise, nelze vyloučit, že tyto podmínky mohou být v určitých ohledech přísnější, byla-li podpora poskytnuta bance v rámci vážné finanční krize. V kontextu rozsáhle oslabeného trhu se totiž může jevit jako ještě nutnější omezit strukturu a rizikový profil podniku v obtížích, aby se zaručilo jeho přežití, přičemž nelze vyloučit, že to bude vyžadovat změnu jeho vlastnictví.

223 S ohledem na výše uvedené musí být tato část žalobního důvodu zamítnuta.

224 Třetí žalobní důvod je proto třeba v plném rozsahu zamítnout.

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 87 odst. 1 ES a z porušení povinnosti uvést odůvodnění tím, že Komise nepředložila důkaz o účincích sporné záruky na hospodářskou soutěž, ani dostatečně nezdůvodnila, proč tato záruka způsobila narušení hospodářské soutěže

225 Žalobce namítá, že Komise v napadeném rozhodnutí nepředložila důkaz o účincích sporné záruky na hospodářskou soutěž, ani dostatečně nezdůvodnila, proč tato záruka způsobila narušení hospodářské soutěže. Komise tedy podle žalobce porušila čl. 87 odst. 1 ES, jakož i povinnost uvést odůvodnění.

226 V této souvislosti je třeba již v této fázi rovněž přezkoumat argument předložený žalobcem v osmém žalobním důvodu, podle kterého „je napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodněno, když neuvádí, zda existuje narušení hospodářské soutěže a jaká je povaha tohoto narušení, které vyplývá ze [sporné záruky], ve finančním sektoru, poznamenaném selháním trhu a veřejnými podporami ve výši 3 000 miliard eur poskytnutými členskými státy“.

227 Komise s argumenty žalobce nesouhlasí.

228 Je třeba připomenout, že čl. 87 odst. 1 ES zakazuje podpory, které ovlivňují obchod mezi členskými státy a narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž. Nicméně, jak správně tvrdí Komise, v rámci posouzení obou těchto podmínek není povinna prokázat skutečný dopad podpor na obchod mezi členskými státy a skutečné narušení hospodářské soutěže, ale je povinna pouze přezkoumat, zda tyto podpory mohou tento obchod ovlivnit a narušit hospodářskou soutěž (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. prosince 2005, Itálie v. Komise, C-66/02, Sb. rozh. s. I-10901, bod 111).

229 Skutečnost, že Komise v napadeném rozhodnutí nepředložila důkaz o narušení hospodářské soutěže, způsobeném spornou zárukou, tedy nemůže představovat ani porušení čl. 87 odst. 1 ES, ani porušení povinnosti uvést odůvodnění. Jedinými relevantními otázkami jsou otázky, zda Komise v tomto rozhodnutí zdůvodnila, proč tato záruka mohla způsobit takové narušení, a případně, zda se žalobci podařilo prokázat, že toto zdůvodnění bylo nesprávné.

230 Nejprve je třeba přezkoumat první z těchto otázek, týkající se odůvodnění, a poté druhou, týkající se věci samé.

K odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o účinky sporné záruky na hospodářskou soutěž

231 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 253 ES přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla

upravující dotčenou oblast (rozsudky Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63; ze dne 30. září 2003, Německo v. Komise, C-301/96, Recueil, s. I-9919, bod 87, a ze dne 22. června 2004, Portugalsko v. Komise, C-42/01, Sb. rozh. s. I-6079, bod 66).

232 Při uplatnění na kvalifikaci podpory zásada uvedená v předchozím bodě vyžaduje, aby byly uvedeny důvody, pro které Komise považuje dotčené opatření za opatření spadající do působnosti čl. 87 odst. 1 ES. V tomto ohledu je třeba uvést, že i v případě, že z okolností, za kterých byla podpora udělena, vyplývá, že by mohla ovlivnit obchod mezi členskými státy a narušit nebo hrozit narušením hospodářské soutěže, je úkolem Komise připomenout tyto okolnosti v odůvodnění svého rozhodnutí (rozsudky Soudního dvora ze dne 7. června 1988, Řecko v. Komise, 57/86, Recueil, s. 2855, bod 15; ze dne 24. října 1996, Německo a další v. Komise, C-329/93, C-62/95 a C-63/95, Recueil, s. I-5151, bod 52, a ze dne 19. září 2000, Německo v. Komise, C-156/98, Recueil, s. I-6857, bod 98).

233 Nicméně pokud bylo rozhodnutí ve věci státních podpor přijato v souvislostech, které jsou dotčené vládě dobře známy, a odpovídá ustálené rozhodovací praxi, zejména ve vztahu k této vládě, může být takové rozhodnutí odůvodněno stručně (viz usnesení Soudního dvora ze dne 21. ledna 2010, Iride a Iride Energia v. Komise, C-150/09 P, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 23, a citovanou judikaturu).

234 Napadené rozhodnutí neobsahuje zvláštní odůvodnění, pokud jde o otázku, zda sporná záruka mohla narušit hospodářskou soutěž. V bodě 52 odůvodnění tohoto rozhodnutí Komise uvedla následující:

„Je nutno uvést, že v případě [sporné záruky] se jedná o pokračování podpory na záchranu, kterou poskytli vlastníci. Jak již bylo uvedeno v [předběžném rozhodnutí], v případě [sporné záruky] se jedná o státní podporu. [Spolková republika Německo] toto [nezpochybnila]."

235 Odůvodnění napadeného rozhodnutí, týkající se kvalifikace sporné záruky jako podpory ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, a tedy i nutně otázky, zda tato záruka mohla narušit hospodářskou soutěž, tudíž zcela odkazuje na odůvodnění uvedené v předběžném rozhodnutí, což uvádí i sám žalobce.

236 Nejprve je třeba přezkoumat, zda se Komise mohla omezit na odkaz na odůvodnění uvedené v předběžném rozhodnutí.

237 K tomu je třeba upozornit, že v usnesení Iride a Iride Energia v. Komise, bod 233 výše, Soudní dvůr přezkoumával dostatečnost odůvodnění rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí Iride"), ve kterém se Komise omezila, pokud jde o kvalifikaci opatření jako státní podpory, na to, že „konstatovala, že zkoumané opatření musí být považováno za státní podporu" (viz usnesení Iride a Iride Energia v. Komise, bod 233 výše, ve spojení s rozsudkem Tribunálu ze dne 11. února 2009, Iride a Iride Energia v. Komise, T-25/07, Sb. rozh. s. II-245, bod 67, proti němuž byl podán kasační opravný prostředek, o kterém bylo rozhodnuto zmíněným usnesením).

238 Soudní dvůr shledal toto odůvodnění dostatečným na základě dvou skutečností. Zaprvé dotčená vláda ve svém oznámení sama kvalifikovala předmětné opatření jako státní podporu. Zadruhé součástí právních a skutkových okolností rozhodnutí Iride bylo rozhodnutí týkající se státní podpory ve prospěch jiného příjemce podpory (dále jen „rozhodnutí ENEL"), které bylo dostatečně odůvodněné a bylo přijato v souvisejícím a dostatečně podobném skutkovém a právním rámci (usnesení Iride a Iride Energia v. Komise, bod 233 výše, body 24 a 26).

239 Je třeba uvést, že obě skutečnosti, na jejichž základě Soudní dvůr v usnesení Iride a Iride Energia v. Komise, bod 233 výše, dovodil, že rozhodnutí Iride je dostatečně odůvodněno, se v podstatě vyskytují i v projednávaném případě.

240 Zaprvé, když Spolková republika Německo zaslala Komisi dne 11. dubna 2008 doplňující oznámení týkající se „špatné banky“ a požádala o předběžné schválení jejího zřízení, přiznala, že součástí tohoto zřízení byla státní podpora ve prospěch společnosti WestLB (body 4 a 25 odůvodnění předběžného rozhodnutí). Ze spisu přitom nevyplývá, že by Spolková republika Německo předběžné rozhodnutí následně napadla kvůli tomu, že sporná záruka v něm byla kvalifikována jako státní podpora.

241 Zadruhé se jak napadené rozhodnutí, tak předběžné rozhodnutí týkají stejného státního opatření (sporné záruky), stejného příjemce podpory (společnosti WestLB) a stejného cíle (zamezit tomu, aby společnost WestLB byla nucena zastavit svoji činnost kvůli snížení tržní hodnoty portfolia s hodnotou 23 miliard eur v rámci finanční krize). Za těchto podmínek je třeba mít za to, že obě tato rozhodnutí byla přijata v souvisejícím a dostatečně podobném skutkovém a právním rámci.

242 Nakonec je nutno poznamenat, že zatímco od přijetí rozhodnutí ENEL (1. prosince 2004) do přijetí rozhodnutí Iride (8. listopadu 2006) uplynulo 23 měsíců, od přijetí předběžného rozhodnutí (30. dubna 2008) do přijetí napadeného rozhodnutí (12. května 2009) uplynulo 12 měsíců a 12 dnů.

243 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že Komise se v napadeném rozhodnutí mohla omezit na odkaz na kvalifikaci státní podpory, kterou provedla v předběžném rozhodnutí.

244 Dále je třeba přezkoumat, zda je předběžné rozhodnutí v tomto ohledu dostatečně odůvodněno.

245 Toto odůvodnění je uvedeno v bodě 30 předběžného rozhodnutí, který zní takto:

„Komise konstatuje, že společnost WestLB vykonává přeshraniční a mezinárodní činnost, takže každá výhoda poskytnutá ze státních prostředků by narušila hospodářskou soutěž v bankovním sektoru a ovlivnila obchod uvnitř Společenství (rozhodnutí Komise ve věci C-50/2006 ze dne 27. června 2007, BAWAG, dosud nezveřejněné, bod 127).“

246 Odůvodnění předběžného rozhodnutí musí být doplněno odůvodněním obsaženým v rozhodnutí Komise ze dne 27. června 2007 o státní podpoře C-50/2006 (ex NN 68/2006, CP 102/2006), kterou Rakouská republika poskytla ve prospěch BAWAG-PSK (Úř. věst. 2008, L 83, s. 7, dále jen „rozhodnutí BAWAG-PSK“), na které Komise odkazuje. Jak přitom Komise sama uvedla v odpovědi na písemný dotaz Tribunálu, v bodě 30 odůvodnění předběžného rozhodnutí se dopustila chyby v psaní, když odkázala na bod 127 odůvodnění rozhodnutí BAWAG-PSK, který se netýká otázky, zda podpora uvedená v tomto posledně zmíněném rozhodnutí mohla způsobit narušení hospodářské soutěže. Přezkum této otázky se ve skutečnosti vyskytuje v bodech 121 až 125 odůvodnění rozhodnutí BAWAG-PSK, které zní takto:

„121. Čl. 87 odst. 1 Smlouvy o ES zakazuje podpory, které ovlivňují obchod mezi členskými státy a narušují či hrozí narušit hospodářskou soutěž.

122. Komise nemusí v rámci právního hodnocení prokázat skutečný účinek podpory na obchod mezi členskými státy a skutečné narušení hospodářské soutěže, nýbrž pouze skutečnost, zda podpory jsou způsobilé tento obchod ovlivnit a narušit hospodářskou soutěž. Pokud podpora posiluje postavení jednoho podniku vůči ostatním konkurentům v obchodu mezi členskými státy, je třeba nahlížet na jejich konkurenceschopnost tak, že byla podporou narušena.

123. Komise upozorňuje na skutečnost, že bankovní sektor je již mnoho let otevřen hospodářské soutěži. Hospodářská soutěž, která za určitých podmínek existovala již v rámci volného pohybu kapitálu stanoveného Smlouvou o ES, se zlepšila postupující liberalizací.

124. BAWAG-PSK má pobočky, resp. dceřiné společnosti v různých členských státech […] Opačně jsou banky z jiných členských států činné v Rakousku […]

125. Konečně existuje v bankovním sektoru obchod mezi členskými státy. Ručení posiluje BAWAG-PSK oproti jiným bankovním podnikům, vůči kterým je v konkurenci v rámci obchodu mezi členskými státy. Ručení je proto způsobilé poškodit obchod mezi členskými státy a narušit hospodářskou soutěž.“

247 Ze všech výše uvedených poznámek vyplývá, že Komise v předběžném rozhodnutí měla za to, že sporná záruka může ovlivnit hospodářskou soutěž v bankovním sektoru, protože zaprvé je tento sektor otevřen hospodářské soutěži, zadruhé sporná záruka posiluje postavení společnosti WestLB na trzích, na kterých vykonává činnost, oproti postavení bank, které podpory nedostaly, a zatřetí společnost WestLB vykonává přeshraniční a mezinárodní činnost.

248 Je třeba přezkoumat, zda toto odůvodnění dostálo požadavkům stanoveným judikaturou, s ohledem na kontext předběžného rozhodnutí, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast.

249 Zaprvé soud Unie dovodil, že v oblasti státních podpor jsou podmínky týkající se vlivu na obchod mezi členskými státy a narušení hospodářské soutěže obecně nerozlučně spjaty, a konstatoval, že pokud podpora posiluje postavení podniku vzhledem k jiným konkurenčním podnikům v obchodu uvnitř Společenství, musí být tento obchod považován za ovlivněný podporou (viz rozsudek Tribunálu ze dne 15. června 2000, Alzetta a další v. Komise, T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97 až T-607/97, T-1/98, T-3/98 až T-6/98 a T-23/98, Recueil, s. II-2319, bod 81, a citovanou judikaturu).

250 Je přitom nesporné a zřejmé, že společnost WestLB působí na trhu několika členských států a že na německém trhu čelí skutečné či potenciální hospodářské soutěži ze strany několika bank se sídlem v jiných členských státech.

251 Zadruhé, jak Komise uvedla v bodě 123 odůvodnění rozhodnutí BAWAG-PSK, bankovní sektor byl předmětem významného liberalizačního procesu na úrovni Společenství. Jak vyplývá z judikatury, tato okolnost zvyšuje hospodářskou soutěž, která již může být výsledkem volného pohybu kapitálu stanoveného Smlouvou, což může charakterizovat skutečný nebo možný dopad podpor na hospodářskou soutěž, jakož i jejich účinek na obchod mezi členskými státy (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. ledna 2006, Cassa di Risparmio di Firenze a další, C-222/04, Sb. rozh. s. I-289, body 142 a 145).

252 Konečně zatřetí, jak Komise uvedla v bodě 4 pokynů pro záchranu a restrukturalizaci, ukončení činnosti nevýkonných podniků je obvyklou součástí fungování trhu a podpory na restrukturalizaci patří mezi nejvíce rušivé typy státních podpor, přičemž obecný zákaz těchto podpor, jak je stanoven ve Smlouvě o ES, by měl, pokud jde o tyto podpory, zůstat pravidlem a odchylky od tohoto pravidla by měly být omezené.

253 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že pokud je podpora nezbytná pro přežití podniku, který by jinak zanikl, poskytnutí podpory v zásadě nutně vede k narušení hospodářské soutěže, jelikož brání přerozdělení podílů, které má tento podnik na trhu, mezi jeho konkurenty.

254 S ohledem na tyto poznámky je třeba mít za to, že odůvodnění rozhodnutí, které jako státní podporu kvalifikuje podporu na restrukturalizaci ve prospěch podniku, jako je společnost WestLB, jenž vykonává významnou přeshraniční činnost a působí v sektoru, který byl předmětem liberalizace v Unii, jako je bankovní sektor, a jenž by mohl zmizet z trhu, pokud by nebyla poskytnuta podpora, může být zvlášť stručné.

255 S ohledem na výše uvedené musí být odůvodnění obsažené v předběžném rozhodnutí, které se týká otázky, zda sporná záruka mohla ovlivnit hospodářskou soutěž, považováno za dostatečné.

K opodstatněnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o účinky sporné záruky na hospodářskou soutěž

256 Žalobce předkládá dva argumenty ke zpochybnění opodstatněnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o otázku, zda sporná záruka mohla ovlivnit hospodářskou soutěž. Prvním argumentem žalobce namítá, že Komise měla přezkoumat skutečnou situaci na trhu k okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, aby ověřila, zda sporná záruka, v předběžném rozhodnutí kvalifikovaná jako státní podpora, mohla být takto kvalifikována i nadále. Druhým argumentem žalobce namítá, že podpory poskytnuté finančnímu sektoru od roku 2008 nemohou narušit hospodářskou soutěž.

– K prvnímu argumentu, podle kterého měla Komise přezkoumat skutečnou situaci na trhu k okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí

257 Žalobce namítá, že Komise nemohla pouze odkázat na předběžné rozhodnutí, pokud jde o otázku, zda sporná záruka mohla způsobit narušení hospodářské soutěže. Pokud podle žalobce Komise přijme rozhodnutí, kterým konstatuje, že opatření spadá do působnosti čl. 87 odst. 1 ES, je vždy povinna přezkoumat skutečnou situaci na trhu k okamžiku přijetí tohoto rozhodnutí. Žalobce poznamenává, že Komise byla obzvlášť povinna provést takový přezkum v projednávaném případě. Zaprvé od přijetí předběžného rozhodnutí do přijetí napadeného rozhodnutí nastala jedna z nejvážnějších finančních krizí posledního století, což vedlo Komisi ke schválení poskytnutí podpor ve prospěch finančního sektoru v celkové výši okolo 3 000 miliard eur. Podle žalobce je tedy sporné, zda v době přijetí napadeného rozhodnutí ještě existovala hospodářská soutěž, která mohla být v tomto sektoru narušena. Kromě toho žalobce uvádí, že podpora ve výši 5 miliard eur, což je 0,167 % z celkové výše podpor, které Komise schválila kvůli finanční krizi do přijetí napadeného rozhodnutí, by jen stěží způsobila citelné narušení hospodářské soutěže, které by mohlo přetrvávat. Zadruhé se předběžné rozhodnutí týkalo dočasného opatření na záchranu, zatímco napadené rozhodnutí se týká trvalého opatření na restrukturalizaci.

258 Je třeba konstatovat, že otázka, zda je opatření státní podporou, musí být v zásadě vyřešena na základě objektivních skutečností, které je třeba posuzovat v okamžiku přijetí rozhodnutí Komise, a že přezkum soudu Unie se tedy týká posouzení situace provedeného Komisí k tomuto dni (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. prosince 2008, Komise v. Freistaat Sachsen, C-334/07 P, Sb. rozh. s. I-9465, bod 50, a citovaná judikatura).

259 Nicméně je třeba konstatovat, že pokud Komise kvalifikovala opatření jako státní podporu již v rozhodnutí, které nebylo napadeno, jak to učinila i v projednávaném případě, týkajícím se sporné záruky, v předběžném rozhodnutí, není nutně povinna provést nový přezkum stávající situace hospodářské soutěže k okamžiku přijetí nového rozhodnutí, které nadále kvalifikuje stejné opatření jako státní podporu, byla-li obě tato rozhodnutí přijata v souvisejícím a dostatečně podobném skutkovém a právním rámci.

260 Argumenty žalobce přitom nemohou prokázat, že mezi přijetím předběžného rozhodnutí a přijetím napadeného rozhodnutí nastala změna okolností, kvůli které by Komise musela provést nový přezkum potenciálního účinku sporné záruky na hospodářskou soutěž.

261 Zaprvé zhoršení finanční krize, ke kterému mělo dojít v období od přijetí předběžného rozhodnutí (30. dubna 2008) do přijetí napadeného rozhodnutí (12. května 2009), jakož i skutečnost, že Komise v tomto období schválila několik státních podpor ve prospěch finančního sektoru, jejichž celková výše byla značná, nebrání tomu, aby opatření přijaté ve prospěch banky v obtížích bylo nadále kvalifikováno jako státní podpora, aniž by byla provedena nová analýza stávající hospodářské soutěže v tomto sektoru.

262 Na jedné straně byl tento sektor předmětem významného liberalizačního procesu na úrovni Společenství, který zvýšil hospodářskou soutěž, která již mohla být výsledkem volného pohybu kapitálu stanoveného Smlouvou (rozsudek Cassa di Risparmio di Firenze a další, bod 251 výše, bod 145). Žalobce přitom nemůže tvrdit, že případné zhoršení finanční krize a schválení podpor uvedených v předchozím bodě, vyloučily tuto zvýšenou hospodářskou soutěž do té míry, že by ji sporná záruka již nemohla ovlivnit.

263 Každopádně je třeba konstatovat, že poskytnutí státní podpory ve výši 5 miliard eur, které umožňuje velké bance v obtížích pokračovat v činnosti a neztratit významné podíly na trhu ve prospěch konkurentů, v zásadě může ovlivnit stávající hospodářskou soutěž i za předpokladu, že byla obzvlášť oslabena.

264 Na druhé straně, žalobce neoponuje argumentu Komise, že mnoho bank se sídlem v členských státech, včetně německých zemských bank podobných společnosti WestLB, nedostalo k okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí žádnou státní podporu. Jak Komise správně tvrdí, soutěžní vztahy mezi těmito posledně uvedenými bankami a společností WestLB byly nutně ovlivněny poskytnutím sporné záruky, i když ostatní banky dostaly k tomuto dni významnou podporu z veřejných zdrojů.

265 Z judikatury kromě toho vyplývá, že okolnost, že konkurenti příjemce opatření obdrželi státní podpory, nemá žádný vliv na kvalifikaci tohoto opatření jako státní podpory (rozsudek Vlaams Gewest v. Komise, bod 83 výše, bod 54).

266 Zadruhé se skutečnost, že sporná záruka, která byla v době přijetí předběžného rozhodnutí pojata jako přechodné a vratné opatření, v době přijetí napadeného rozhodnutí stala opatřením s trvalým účinkem, nepředstavuje změnu okolností, která by Komisi mohla bránit v tom, aby v tomto rozhodnutí odkázala na kvalifikaci provedenou v předběžném rozhodnutí. Právě naopak, Komise mohla, jak správně tvrdí, důvodně konstatovat, že opatření kvalifikované jako státní podpora, a tedy způsobilé vyvolat narušení hospodářské soutěže, jehož aplikace byla časově omezena, musí být takto kvalifikováno tím spíše v případě absence tohoto omezení.

267 Z výše uvedeného vyplývá, že skutečnost, že Komise v napadeném rozhodnutí nepřezkoumala, zda sporná záruka může způsobit narušení hospodářské soutěže, ale odkázala na přezkum, který v tomto směru provedla v předběžném rozhodnutí, nepředstavuje porušení čl. 87 odst. 1 ES. Projednávaný argument tedy musí být zamítnut.

– Ke druhému argumentu, podle kterého podpory poskytnuté finančnímu sektoru od roku 2008 nemohou narušit hospodářskou soutěž

268 Žalobce namítá, že podpory poskytnuté finančnímu sektoru od roku 2008 mají za cíl zabránit zhroucení tohoto sektoru, a proto nemohou narušit hospodářskou soutěž.

269 K tomu postačuje uvést, že podpora přezkoumaná Komisí v napadeném rozhodnutí je jednotlivou podporou, poskytnutou jediné bance, společnosti WestLB, a nikoliv podporou poskytnutou celému německému nebo evropskému finančnímu sektoru. Zajisté nelze vyloučit, že přežití společnosti WestLB může mít rovněž pozitivní hospodářské důsledky na subjekty, které státní podpůrná opatření nedostaly. To však nemění nic na tom, že společnost WestLB nutně má ve vztahu k těmto subjektům silnější soutěžní postavení, než kdyby musela zastavit činnost.

270 Argument předložený žalobcem tedy nemůže obstát.

271 S ohledem na vše výše uvedené je třeba mít za to, že jednak odůvodnění napadeného rozhodnutí je, co se týče otázky, zda by sporná záruka mohla způsobit narušení hospodářské soutěže, dostatečné a jednak že se žalobci nepodařilo prokázat, že odůvodnění Komise je stiženou vadou.

272 Druhý žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

K osmému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

Úvodní poznámky

273 Nejprve je třeba připomenout, že argument předložený žalobcem, podle kterého je napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodněno, protože v něm není uvedeno, že by sporná záruka mohla způsobit narušení hospodářské soutěže, ani jaká je povaha tohoto narušení, byl již přezkoumán v rámci druhého žalobního důvodu.

274 Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno, pokud jde o posouzení souladu sporné záruky s čl. 87 odst. 3 písm. b) ES. Odůvodnění tohoto rozhodnutí podle žalobce neumožňuje pochopit, proč jsou podmínky uvedené v jeho příloze nezbytné a přiměřené k dosažení cíle stanoveného v tomto ustanovení. Odůvodnění by přitom mělo být zvlášť podrobné zaprvé ve vztahu ke kontextu finanční krize, zadruhé k rozsahu podmínek, které napadené rozhodnutí vyžaduje, a zatřetí ke skutečnosti, že toto rozhodnutí „zachází mnohem dále než předchozí rozhodnutí".

275 V tomto ohledu je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že žaloba je přípustná pouze v rozsahu, ve kterém se týká zahrnutí podmínek vztahujících se k povinnosti prodeje do přílohy napadeného rozhodnutí, argumenty žalobce mohou být věcně přezkoumány pouze ve vztahu k odůvodnění týkajícímu se těchto podmínek.

276 K tomu žalobce poznamenává, že napadené rozhodnutí mělo obsahovat podrobnější odůvodnění nezbytnosti povinnosti prodeje, a to zvláště proto, že v jiných „souběžných řízeních" rovnocenná povinnost nebyla uložena. Odůvodnění, které je v tomto ohledu uvedeno v bodě 69 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož spořitelny a spolková země Severní Porýní-Vestfálsko občas sledují rozdílné zájmy, není dostatečné. Je ostatně běžné, že zájmy vlastníků akciové společnosti jsou někdy rozporné. Žalobce nakonec namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nemůže být doplněno vysvětleními, která Komise předložila pouze před Tribunálem.

277 Komise s argumenty žalobce nesouhlasí.

278 Je třeba připomenout, že Komise v napadeném rozhodnutí měla za to, že sporná záruka je podporou na restrukturalizaci ve prospěch podniku v obtížích. Jak je uvedeno v bodě 210 výše, Komise tedy mohla přezkoumat slučitelnost tohoto opatření se společným trhem optikou pokynů pro záchranu a restrukturalizaci.

279 Podle bodu 17 pokynů pro záchranu a restrukturalizaci restrukturalizace vychází z uskutečnitelného a vnitřně provázaného plánu s širokým pokrytím, jehož cílem je obnovit dlouhodobou životaschopnost podniku. Podle bodu 34 těchto pokynů musí být poskytnutí jednotlivé podpory na restrukturalizaci podmíněno prováděním plánu restrukturalizace, který musí být schválen Komisí.

280 Bod 47 pokynů pro záchranu a restrukturalizaci stanoví, že příjemce podpory musí provést celý plán uvedený v předchozím bodě, jakož i splnit všechny ostatní povinnosti stanovené v rozhodnutí o schválení podpory. Není-li plán proveden nebo nejsou-li splněny ostatní povinnosti, je to považováno za zneužití podpory.

281 Body 35 až 37 pokynů pro záchranu a restrukturalizaci obsahují pravidla, podle kterých musí být plán restrukturalizace předložen Komisi, jakož i náležitosti, které musí obsahovat. Zaprvé tento plán musí obsahovat všechny související podrobnosti, včetně průzkumu trhu, a popis okolností, které způsobily obtíže podniku, a poskytnout základ pro posouzení navrhovaných opatření. Zadruhé se k provedení tohoto plánu musí zavázat dotčený členský stát. Zatřetí musí plán v přiměřené lhůtě a na základě

realistických předpokladů umožnit obnovení dlouhodobé životaschopnosti podniku tak, aby po dokončení restrukturalizace mohl pokrýt všechny náklady pouze vlastními silami. Začtvrté je třeba provést jeho vhodné úpravy, pokud obtíže podniku plynou z nedostatků v systému jeho řízení.

282 Body 38 až 40 pokynů pro záchranu a restrukturalizaci se týkají „zamezení přílišnému narušení hospodářské soutěže“ spojenému s poskytnutím podpory na restrukturalizaci. Podle těchto ustanovení musí být zaprvé přijata kompenzační opatření za účelem omezení negativního dopadu podpory na hospodářskou soutěž a obchod (dále jen „kompenzační opatření“). Zadruhé musí být tato opatření „vhodná“ v tom smyslu, že nesmí vést ke zhoršení struktury trhu. Zatřetí musí být „přiměřená“ rušivým účinkům podpory. V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že musí být provedena na trhu (trzích), kde bude mít daný podnik po restrukturalizaci významné postavení. Dále, i když mohou být tato opatření provedena před nebo po poskytnutí podpory, musí být v každém případě nedílnou součástí plánu restrukturalizace. Tato opatření konečně nesmí spočívat v pouhých odpisech nebo ukončeních ztrátových činností, jelikož by nevedla ke snížení kapacity nebo omezení působnosti dotčeného podniku na trhu (rozsudek Tribunálu ze dne 14. února 2012, Electrolux v. Komise, T-115/09 a T-116/09, bod 44).

283 Z výše uvedeného na jedné straně vyplývá, že existence plánu restrukturalizace je základní podmínkou toho, aby podpora na restrukturalizaci mohla být považována za slučitelnou se společným trhem. Tento plán je ústředním prvkem analýzy, kterou musí Komise v tomto směru provést (dále jen „přezkum slučitelnosti“). Pokyny pro záchranu a restrukturalizaci konečně stanoví, že případné schválení podpory je automaticky podmíněno dodržením plánu, který byl přezkoumán a schválen Komisí.

284 Na druhé straně plán restrukturalizace, na jehož základě Komise provádí přezkum slučitelnosti, musí obsahovat dva typy opatření, která se odlišují svým účelem. Účelem prvního typu opatření je obnovení dlouhodobé hospodářské životaschopnosti podniku. Pokud jde o druhý typ opatření, jeho účelem je zamezení jakémukoliv přílišnému narušení hospodářské soutěže. Žádná skutečnost v zásadě nebrání tomu, aby byl obsah všech opatření stanovených v plánu restrukturalizace předmětem jednání Komise a dotčeného členského státu, kterého se případně může účastnit i příjemce podpory. Z pokynů pro záchranu a restrukturalizaci ovšem vyplývá, že k provedení konečného plánu se v konečném důsledku musí zavázat dotčený členský stát.

285 Nakonec, co se týká slučitelnosti podpory na restrukturalizaci se společným trhem, z judikatury vyplývá, že povinnost uvést odůvodnění je splněna, jsou-li v rozhodnutí Komise uvedeny důvody, proč se Komise domnívá, že podpora je s ohledem na podmínky stanovené v pokynech pro záchranu a restrukturalizaci odůvodněná, přičemž těmito podmínkami jsou zejména existence plánu restrukturalizace, uspokojivé prokázání dlouhodobé životaschopnosti příjemce podpory a přiměřený charakter podpory s ohledem na příspěvek tohoto příjemce (obdobně viz rozsudek Tribunálu ze dne 15. června 2005, Corsica Ferries France v. Komise, T-349/03, Sb. rozh. s. II-2197, bod 66, a citovanou judikaturu).

286 Ve světle výše uvedeného je třeba jednak určit rozsah povinnosti Komise vymezit důvody, proč se rozhodla podmínit schválení sporné záruky dodržením povinnosti prodeje, a jednak přezkoumat, zda je odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto ohledu dostatečné.

K rozsahu povinnosti Komise vymezit důvody, proč se rozhodla podmínit schválení sporné záruky dodržením povinnosti prodeje

287 Za účelem určení rozsahu povinnosti Komise vymezit důvody, proč se rozhodla podmínit schválení sporné záruky dodržením povinnosti prodeje, je třeba zaprvé určit cíl, ve vztahu k němuž měla Komise odůvodnit toto rozhodnutí. Zadruhé je třeba určit rozsah obecné povinnosti Komise odůvodnit svá rozhodnutí, která podmiňují schválení podpor na restrukturalizaci dodržením opatření stanovených v plánech restrukturalizace, k jejichž provedení se zavázaly dotčené členské státy. Zatřetí

je nutné přezkoumat, zda je rozsah této povinnosti odlišný, když se Komise rozhodne zajistit dodržení předmětných plánů tím, že ke svým rozhodnutím připojí podmínky podle čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999. Konečně začtvrté je třeba ověřit, zda povinnost prodeje byla součástí první úplného plánu restrukturalizace společnosti WestLB, k jehož provedení se zavázala Spolková republika Německo.

– K cíli, ve vztahu k němuž měla Komise odůvodnit své rozhodnutí o podmínění schválení sporné záruky dodržením povinnosti prodeje

288 Žalobce v podstatě tvrdí, že účelem, který Komise sleduje, když se rozhodne podmínit schválení podpory na restrukturalizaci dodržením určitých podmínek, je zajistit dosažení cíle uvedeného ve výjimce z obecného zákazu státních podpor, na které je schválení založeno. Je-li schválení založeno na druhé hypotéze čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, podle žalobce musí být tímto účelem náprava vážné poruchy v hospodářství některého členského státu.

289 Toto tvrzení musí být zamítnuto.

290 Jak bylo uvedeno v bodě 284 výše, podmiňuje-li totiž Komise schválení podpory na restrukturalizaci dodržením opatření stanovených v plánu restrukturalizace, k jehož provedení se zavázal dotčený členský stát, účelem, který sleduje, je zaprvé zabezpečit obnovení dlouhodobé životaschopnosti příjemce podpory a zadruhé zajistit, aby narušení hospodářské soutěže nebylo přílišné.

291 Jak bylo uvedeno v bodě 187 výše, v projednávaném případě byla povinnost prodeje zahrnuta do přílohy napadeného rozhodnutí jako opatření, které mělo zajistit obnovení dlouhodobé životaschopnosti společnosti WestLB. To je tedy jediný cíl, ve vztahu k němuž měla Komise odůvodnit své rozhodnutí o podmínění schválení sporné záruky dodržením uvedené povinnosti.

– K rozsahu obecné povinnosti Komise odůvodnit rozhodnutí, která podmiňují schválení podpor na restrukturalizaci dodržením opatření stanovených v plánech restrukturalizace, k jejichž provedení se zavazují dotčené členské státy

292 Je třeba uvést, že v zásadě náleží Komisi, aby prokázala poskytnutí podpory podle čl. 87 odst. 1 ES; důkazní břemeno týkající se její slučitelnosti se společným trhem, jako výjimky z tohoto ustanovení, pak leží v zásadě na dotčeném členském státě, který musí prokázat, že podmínky pro tuto výjimku jsou splněny (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 12. září 2007, Olympiaki Aeroporia Ypiresies v. Komise, T-68/03, Sb. rozh. s. II-2911, bod 34, a citovanou judikaturu).

293 Pokud tedy Komise v rámci širokého prostoru pro uvážení, který má při posuzování slučitelnosti státních podpor se společným trhem podle čl. 87 odst. 3 ES (viz bod 183 výše), vyžaduje ke schválení podpory ve svých pokynech, zásadách nebo sděleních, jak tomu bylo i v projednávaném případě, aby se dotčený členský stát zavázal k provedení plánu, který umožňuje dosáhnout určitých konkrétních legitimních cílů, je na tomto dotčeném členském státu, aby prokázal, že uvedený plán je schopen jich dosáhnout, přičemž Komise nemusí prokázat, že každé opatření stanovené v plánu je v tomto ohledu nezbytné.

294 S ohledem na to, co je uvedeno v bodech 279 až 284 výše, musí být plán restrukturalizace považován za souhrn závazků navržených členským státem, jehož cílem je prokázat, že jsou splněny podmínky výjimky z obecného zákazu státních podpor. Cílem těchto závazků je dosáhnout rozhodnutí Komise, na které dotčený členský stát nemá právní nárok, a to konkrétně schválení podpory, která umožní zabránit výsledku hospodářské soutěže; tyto závazky jsou navrženy tak, aby zajistily, že bude dosaženo cílů uvedených v bodech 284 a 290 výše.

295 Pro příjemce podpory pak plán restrukturalizace představuje souhrn podmínek, které dotčený členský stát stanovuje pro poskytnutí podpory, protože se zavazuje Komisi, že podporu poskytne pouze pod podmínkou, že příjemce dodrží tento plán.

296 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že je zejména na Komisi, aby v rámci rozhodnutí o schválení podpory zaprvé prokázala, že schválené opatření musí být skutečně kvalifikováno jako státní podpora ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, zadruhé ověřila, že dotčený členský stát prokázal, že se na podporu může vztahovat jedna z výjimek uvedených v čl. 87 odst. 3 ES, a zatřetí konstatovala, že s ohledem na všechna opatření stanovená v plánu restrukturalizace, k jehož provedení se zavázal tento členský stát, lze mít za to, že příjemce podpory bude dlouhodobě životaschopný a že narušení hospodářské soutěže způsobené podporou nebude přílišné.

297 Naproti tomu Komise na rozdíl od toho, co v podstatě tvrdí žalobce, není povinna vysvětlit nezbytnost každého opatření stanoveného v plánu restrukturalizace, ani není povinna snažit se uložit pouze co nejméně omezující opatření z těch, která mohou zajistit splnění cílů uvedených v předchozím bodě, ledaže se dotčený členský stát buď dříve zavázal k provedení méně omezujícího plánu restrukturalizace, který stejně vhodným způsobem odpovídal těmto cílům, nebo tento členský stát projevil nesouhlas se zahrnutím určitých opatření do plánu restrukturalizace a k jeho provedení se zavázal, protože mu Komise s konečnou platností sdělila, že podpora bez těchto opatření nebude schválena, v těchto případech přitom rozhodnutí o podmínění poskytnutí podpory dodržením uvedených opatření nelze přičíst dotčenému členskému státu.

298 Zaprvé tento závěr podporuje skutečnost, že opatření stanovená v plánu restrukturalizace mohou být velmi početná a různorodá, takže aby mohla být zvážena alternativní opatření, je nutné mít důkladné znalosti o fungování a vnitřní struktuře příjemce podpory, o jeho obchodní situaci, jakož i o strategických možnostech, které se mu nabízí. Vzhledem k tomu, že Komise tyto znalosti nemusí nutně mít, nemá možnost určit opatření, která by mohla nahradit opatření stanovená v plánu restrukturalizace, k jehož provedení se zavázal dotčený členský stát.

299 Zadruhé požadavek, aby Komise musela odůvodnit nezbytnost každého opatření stanoveného v plánu restrukturalizace, by jí mohl bránit v tom, aby v určitých situacích konstatovala, že příjemce podpory bude dlouhodobě životaschopný. Zdá se, že takovým případem je plán restrukturalizace zahrnující určitá opatření, která by ve svém celku umožnila zajistit životaschopnost tohoto příjemce, ale jednotlivě by se v tomto ohledu nezdála jako nezbytná. V takovém případě by Komise u žádného z navrhovaných opatření nemohla prokázat, že je nezbytně nutné, a v praxi by nemohla podmínit schválení podpory jejich dodržením. Nemohla by tudíž zajistit obnovení životaschopnosti příjemce podpory.

300 Konečně zatřetí je třeba připomenout, že pokud Komise schválí podporu na restrukturalizaci ve prospěch banky, jejíž hospodářská situace se zhoršila do takové míry, že by mohla zastavit její činnost a způsobit krizi na národním finančním trhu, zachování banky umožní pouze státní zásah, kterým se zabrání výsledku hospodářské soutěže, a to s cílem napravit vážnou poruchu v hospodářství členského státu.

301 I když je v této souvislosti důvodné vyžadovat, aby Komise dbala na to, aby poskytnutá podpora byla způsobilá vyvolat žádoucí příznivý účinek na toto hospodářství, což může vyžadovat zejména zajištění životaschopnosti banky, a měla co nejmenší vliv na hospodářskou soutěž, bylo by naproti tomu přehnané vyžadovat, aby Komise rovněž prokázala, že podmínky schválení podpory jsou pro příjemce co nejméně tíživé.

302 Závěr uvedený v bodech 296 a 297 výše je kromě toho v souladu s judikaturou, podle které je povinnost Komise uvést odůvodnění, pokud jde o slučitelnost podpory na restrukturalizaci se společným trhem, splněna, jsou-li v dotčeném rozhodnutí uvedeny důvody, proč je podpora s ohledem na podmínky stanovené v pokynech pro záchranu a restrukturalizaci odůvodněná, přičemž těmito

podmínkami jsou zejména existence plánu restrukturalizace, uspokojivé prokázání dlouhodobé životaschopnosti příjemce podpory a přiměřený charakter podpory s ohledem na příspěvek jejího příjemce (viz bod 285 výše).

– K otázce, zda rozsah obecné povinnosti Komise odůvodnit rozhodnutí, která podmiňují schválení podpor na restrukturalizaci dodržením plánů restrukturalizace, k jejichž provedení se zavazují dotčené členské státy, je odlišný, když se Komise rozhodne zajistit dodržení plánu restrukturalizace tím, že ke svému rozhodnutí připojí podmínky podle čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999

303 Žalobce na jednání tvrdil, že pokud se Komise rozhodne připojit k rozhodnutí, kterým schvaluje podporu na restrukturalizaci, podmínku podle čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999, její povinnost uvést odůvodnění musí být považována za odlišnou od povinnosti popsané v bodech 296 a 297 výše.

304 Odpovídá-li přitom taková podmínka, jak je tomu v projednávaném případě, opatření stanovenému v plánu restrukturalizace, k jehož provedení se zavázal dotčený členský stát, toto tvrzení musí být zamítnuto.

305 S ohledem jednak na zvláštní odpovědnost, kterou pokyny pro záchranu a restrukturalizaci svěřují každému členskému státu, který hodlá poskytnout podniku podporu na restrukturalizaci, pokud jde o předložení plánu restrukturalizace, a jednak s ohledem na skutečnost, že podle těchto pokynů je schválení podpory automaticky podmíněno dodržením opatření uvedených v tomto plánu, musí být totiž tato opatření považována za součást podmínek poskytnutí podpory, které stanovil dotčený členský stát (viz bod 295 výše). Tyto podmínky jsou navíc součástí skutkového a právního rámce, na jehož základě dotčený členský stát požádal Komisi, aby provedla přezkum slučitelnosti podpory.

306 Pokud tedy Komise takovou podmínku ke schválení podpory na restrukturalizaci připojí, neukládá ani příjemci podpory, ani dotčenému členskému státu žádnou povinnost, k níž by se již dříve nezavázali.

307 Pro dotčený členský stát kromě toho z porušení takové podmínky vyplývají z věcného hlediska stejné důsledky jako z nedodržení opatření stanoveného v plánu restrukturalizace, k jehož provedení se zavázal, a to konkrétně, že by Komise mohla shledat, že došlo ke zneužití podpory, a že by mohla požádat Soudní dvůr, aby konstatoval, že daný členský stát nedostál svým povinnostem.

308 Konečně vzhledem k tomu, že Komise konstatovala pouze to, že spornou záruku lze schválit jen s ohledem na existenci plánu restrukturalizace, který stanoví provedení určitých opatření, v žádném případě se nezdá logickým od Komise vyžadovat, aby uvedla důvody, proč musí být její rozhodnutí o schválení podpory podmíněno provedením těchto opatření.

309 Je tedy třeba konstatovat, že Komise byla v napadeném rozhodnutí povinna uvést pouze ty důvody, proč přijetí všech opatření stanovených v konečném plánu restrukturalizace, jehož součástí byla nesporně i povinnost prodeje, postačuje k zabezpečení dlouhodobé životaschopnosti společnosti WestLB a k zajištění, že sporná záruka nezpůsobí přílišné narušení hospodářské soutěže, pokud lze zároveň konstatovat, že se Spolková republika Německo dříve nezavázala k provedení úplného méně omezujícího plánu restrukturalizace, který stejně vhodným způsobem odpovídal těmto cílům, a neprojevila nesouhlas se zahrnutím povinnosti prodeje do konečného plánu restrukturalizace a jeho zahrnutí navrhla pouze proto, že jí Komise s konečnou platností sdělila, že v opačném případě podpora nebude schválena (viz bod 297 výše).

– K otázkám, zda byl konečný plán restrukturalizace prvním úplným plánem restrukturalizace společnosti WestLB, k jehož provedení se zavázala Spolková republika Německo, a zda Spolková republika Německo projevila nesouhlas se zahrnutím povinnosti prodeje do tohoto plánu

310 Nejprve je třeba přezkoumat, zda původní plán restrukturalizace, který byl Komisi předložen dne 8. srpna 2008 a nestanovil prodej společnosti WestLB za stejných podmínek jako konečný plán restrukturalizace, lze považovat za úplný plán restrukturalizace.

311 Na jedné straně je třeba připomenout, že původní plán restrukturalizace obsahoval závazek předložit do 31. prosince 2008 „konkrétní kroky“ směřující ke změně vlastnictví společnosti WestLB (viz bod 25 odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení, body 2 a 29 odůvodnění napadeného rozhodnutí a bod 26 výše). Tato opatření, která nebyla blíže vymezena, měla vést k tomu, že vlastníci do 30. září 2009 pozbydou postavení většinových vlastníků.

312 Na druhé straně Spolková republika Německo při oznámení původního plánu restrukturalizace informovala Komisi, že se vlastníci v rámci Eckpunktevereinbarung dohodli, že jí do 31. prosince 2008 předloží upravený plán restrukturalizace, který bude obsahovat redukční opatření jdoucí nad rámec původního plánu restrukturalizace a který bude zároveň zohledňovat změnu vlastnictví (bod 26 odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení a bod 27 výše).

313 Když tedy byl Komisi oznámen původní plán restrukturalizace, nutně musela usoudit, že jí budou později předložena další významná restrukturalizační opatření, která by mohla mít zjevný vliv na přezkum slučitelnosti sporné záruky. Za těchto okolností Komise tento přezkum nemohla provést na základě původního plánu restrukturalizace. Ten tedy nebylo možné považovat za úplný plán ve smyslu bodů 35 až 45 pokynů pro záchranu a restrukturalizaci.

314 Dále je třeba uvést, že ze spisu nevyplývá, že Spolková republika Německo požádala Komisi o provedení přezkumu slučitelnosti sporné záruky optikou opatření stanovených v původním plánu restrukturalizace nebo optikou dalších opatření odlišných od opatření stanovených v konečném plánu, ani to, že měla námitky proti tomu, aby poskytnutí sporné záruky bylo podmíněno dodržením povinnosti prodeje. S ohledem na zvláštní odpovědnost, kterou pokyny pro záchranu a restrukturalizaci svěřují každému členskému státu, který hodlá poskytnout podporu na restrukturalizaci, pokud jde o předložení plánu restrukturalizace, přitom nelze připustit závěr, že pokud členský stát nevyslovil s opatřeními uvedenými v tomto plánu nesouhlas, nejsou mu tato opatření přičitatelná. Spolková republika Německo ve svých připomínkách k rozhodnutí o zahájení řízení ani netvrdila, že povinnost prodeje není nezbytná k zajištění životaschopnosti společnosti WestLB nebo že jsou zvažována alternativní méně přísná řešení (viz body 44 až 50 odůvodnění napadeného rozhodnutí), zatímco Komise, jak správně tvrdí, již v bodě 49 odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení v podstatě uvedla, že změna vlastnictví společnosti WestLB v tomto směru nezbytná být může. Jelikož společnost WestLB ani žádná ze zúčastněných stran nepodaly k rozhodnutí o zahájení řízení připomínky (viz bod 32 výše), je ostatně třeba konstatovat, že proti tomuto rozhodnutí též neměli námitek. Za těchto skutkových okolností nelze v projednávaném případě mít za to, že rozhodnutí zahrnout povinnost prodeje do konečného plánu restrukturalizace nelze v konečném důsledku přičíst Spolkové republice Německo.

315 Nakonec, i když žalobce uvádí, že zahrnutí povinnosti prodeje do konečného plánu restrukturalizace navrhla, ba dokonce vyžadovala, Komise, v žádném případě netvrdí, že Komise přijala výslovné či konkludentní rozhodnutí, kterým zamítla původní plán restrukturalizace nebo jiný dřívější plán restrukturalizace, který nezahrnoval povinnost prodeje, nebo kterým s konečnou platností sdělila Spolkové republice Německo, že sporná záruka nebude schválena, pokud tato povinnost nebude zahrnuta do plánu restrukturalizace společnosti WestLB.

316 Je tudíž třeba uzavřít, že jednak konečný plán restrukturalizace byl jediným plánem ve smyslu bodů 35 až 40 pokynů pro záchranu a restrukturalizaci, k jehož provedení se Spolková republika Německo zavázala před přijetím napadeného rozhodnutí, a jednak že nebylo prokázáno, že tento členský stát měl námitky proti zahrnutí povinnosti prodeje do uvedeného plánu, a proto mu zahrnutí této povinnosti v konečném důsledku nemůže být přičteno.

– Závěry

317 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že povinnost Komise uvést odůvodnění, pokud jde o nutnost podmínit schválení sporné záruky podmínkami uvedenými v konečném plánu restrukturalizace s cílem zajistit dlouhodobou životaschopnost společnosti WestLB, spočívá v uvedení důvodů, kvůli nimž Komise dovozuje, že dodržení zmíněného plánu postačuje k dosažení tohoto cíle.

318 Na rozdíl od toho, co v podstatě tvrdí žalobce, tedy není třeba samostatně přezkoumat odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se povinnosti prodeje. Komise totiž v tomto rozhodnutí byla povinna uvést pouze to, proč povinnost prodeje ve spojení s ostatními opatřeními stanovenými v konečném plánu restrukturalizace může vést k dosažení cíle spočívajícího v zajištění dlouhodobé životaschopnosti společnosti WestLB.

319 Je tedy třeba přezkoumat, zda Komise v napadeném rozhodnutí této povinnosti dostála.

K přezkumu dostatečnosti odůvodnění uvedeného v napadeném rozhodnutí o nezbytnosti povinnosti prodeje

320 Zaprvé je třeba uvést, že Komise v bodě 64 odůvodnění napadeného rozhodnutí poznamenala, že rozsah restrukturalizačních opatření nezbytných k zajištění dlouhodobé životaschopnosti společnosti WestLB musí být přímo úměrný rozsahu a výši podpory a spolehlivosti jejího obchodního modelu, jak je uvedeno v bodě 52 sdělení o nakládání se znehodnocenými aktivy a v bodě 44 sdělení nazvaného „Rekapitalizace finančních institucí během současné finanční krize: omezení podpory na nezbytné minimum a záruky proti neoprávněnému narušení hospodářské soutěže“.

321 Zadruhé v bodě 68 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise upozornila, že změna vlastnictví společnosti WestLB má zásadní význam pro řešení vzniklých potíží a pro její pozitivní hospodářský rozvoj. V této souvislosti Komise odkázala na připomínky uvedené v rozhodnutí o zahájení řízení týkající se toho, že obtíže byly způsobeny složením vlastnické struktury společnosti WestLB, jakož i rozdílnými zájmy vlastníků.

322 Jak bylo uvedeno v bodě 31 výše, Komise již v bodě 49 odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení poznamenala, že obtížná situace společnosti WestLB je patrně způsobena složením její vlastnické struktury a „rozdílnými zájmy“ vlastníků. V bodě 50 odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedla, že změna vlastnictví zamýšlená v původním plánu restrukturalizace může vést ke změně obchodního modelu této banky. V bodě 48 odůvodnění téhož rozhodnutí Komise zdůraznila, že tento obchodní model, který lze charakterizovat portfolii značně strukturovaných investic, podrozvahovými závazky a omezeným přístupem k obchodování podle pokynů klientů, se v dlouhodobém výhledu ukazuje jako nedostatečný.

323 Zatřetí v bodě 69 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise připomněla, že společnost WestLB a vlastníci souhlasili s tím, že obtíže této společnosti jsou částečně způsobeny složením jejím vlastnické struktury, a zavázali se, že upřesní podmínky její restrukturalizace předložením důkazu, například formou prohlášení o úmyslu, do 31. prosince 2008. Komise poznamenala, že upřednostňované řešení spočívá ve sloučení společnosti WestLB s Helaba. Jako doplňující opatření se navrhovala integrace Dekabank Deutsche Girozentrale. Komise uvedla, že obě možnosti se však z více důvodů ukázaly jako neúspěšné; jedním z těchto důvodů byly rozdílné zájmy vlastníků. Komise upozornila, že spořitelny,

které jsou nepřímo přítomny ve vlastnické struktuře společnosti WestLB, a spolková země Severní Porýní-Vestfálsko sledují občas zcela rozdílné zájmy, a konstatovala, že to prokazuje, že „[její] názor […] v tomto ohledu, který byl uveden v rozhodnutí o zahájení řízení, byl správný“ a že „otázka změny vlastnictví je nanejvýš důležitá pro obnovení dlouhodobé životaschopnosti [společnosti WestLB]“.

324 Začtvrté v bodě 73 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise poznamenala, že prodej společnosti WestLB bude usnadněn předchozím oddělením obchodních procesů a jejich přidělením třem hlavním oblastem podnikání, jež mají být v rámci nabídkového řízení nabídnuty k prodeji jednotlivě i jako celý balíček.

325 Zapáté v bodě 74 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že společnost WestLB změnila zaměření své činnosti tím, že upustila od ztrátových činností jako správy investic a obchodování na vlastní účet, které způsobily krizi, a zaměřila se na obchodování podle pokynů klientů. Komise konstatovala, že konečný plán restrukturalizace umožní společnosti WestLB, aby zaměřila činnost opět na Severní Porýní-Vestfálsko a obecně na Německo a aby těžištěm její činnosti opět byly určité hlavní oblasti podnikání. Komise upozornila, že odklon od rizikových činností a opětovné zaměření se na činnosti, které méně podléhají výkyvům, jako transakční bankovnictví a spolupráce se spořitelnami, soukromými klienty a středními podniky, zvýší podíl dlouhodobě udržitelných činností na celkovém podnikání společnosti WestLB a přispěje k obnovení její dlouhodobé životaschopnosti, a tím se upustí od obchodní koncepce, která se ukázala jako dlouhodobě neudržitelná.

326 Konečně zašesté Komise v bodě 75 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že konečný plán restrukturalizace obsahuje opatření ke snížení nákladů a opatření ke zlepšení řízení rizik, a tak i rizikového profilu společnosti WestLB. Jak je uvedeno v bodě 50 výše, Komise dospěla k závěru, že z tohoto plánu jednoznačně vyplývá, že společnost WestLB může obnovit svoji dlouhodobou životaschopnost.

327 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise v napadeném rozhodnutí dostatečně přesně určila několik opatření, uvedených v konečném plánu restrukturalizace, která umožňovala změnu celkového podnikání a vlastnické struktury společnosti WestLB. Podle Komise bylo důsledkem této změny upuštění od obchodní politiky, vyznačující se zejména prováděním velmi rizikových činností, které byly příčinou finančních obtíží banky. Vlastníci této banky navíc již nebudou mít rozdílné zájmy, které podle Komise sehrály významnou roli při vzniku těchto obtíží. Komise nakonec uvedla, že přechod společnosti WestLB k méně rizikovému obchodnímu modelu a k méně konfliktní vlastnické struktuře buď podpoří, nebo ulehčí opatření ke snížení nákladů a rozdělení této společnosti na různé oblasti podnikání, které mohou být jednotlivě prodány.

328 Toto odůvodnění umožňuje pochopit důvody, na základě kterých Komise usoudila, že opatření stanovená v konečném plánu restrukturalizace a zahrnutá do přílohy napadeného rozhodnutí, včetně opatření týkajících se povinnosti prodeje, mohou zajistit obnovení dlouhodobé životaschopnosti společnosti WestLB.

329 Je tudíž třeba mít za to, že napadené rozhodnutí je, pokud jde o podmínění sporné záruky dodržením povinnosti prodeje, dostatečně odůvodněno.

330 Pro úplnost je třeba uvést, že toto odůvodnění by muselo být považováno za dostatečné rovněž tehdy, pokud by, jak v podstatě tvrdí žalobce, Komise byla povinna zdůvodnit, že povinnost prodeje je nezbytně nutná k obnovení dlouhodobé životaschopnosti společnosti WestLB.

331 Z bodů 31, 32 a 321 výše totiž vyplývá, že Komise během správního řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí, jakož i v tomto rozhodnutí, upozornila, že finanční obtíže společnosti WestLB jsou způsobeny obchodním modelem, který není dlouhodobě udržitelný.

332 Komise rovněž uvedla, že tento model je zčásti důsledkem existence zvláštní vlastnické struktury a rozdílných zájmů vlastníků.

333 Je pravda, že Komise upřesnila charakteristiky vlastnické struktury společnosti WestLB, které podle ní byly odpovědné za tento model, jakož i za rozdílné zájmy vlastníků, které mohly ztížit obchodní životaschopnost této banky, pouze v písemných vyjádřeních. Komise v podstatě tvrdila, že jelikož je vlastnická struktura společnosti WestLB ovládána spořitelnami zemí Vestfálsko-Lippe a Porýní, není důvodné konstatovat, že společnost WestLB může rozvíjet významnou obchodní činnost v oblasti, která je podstatná pro zajištění obnovy její obchodní životaschopnosti a ve které působí tyto spořitelny, a to konkrétně v oblasti privátního bankovnictví podle pokynů klientů.

334 Vlastnická struktura společnosti WestLB a případně rozporné zájmy vlastníků jsou však nutně skutečnostmi, které jsou žalobci dobře známy, takže by bylo přehnané vyžadovat, aby Komise v napadeném rozhodnutí zopakovala charakteristiky této struktury, které podle ní způsobují finanční obtíže společnosti WestLB (obdobně v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 13. dubna 2011, Far Eastern New Century v. Rada, T-167/07, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 127).

335 Komise kromě toho již v rozhodnutí o zahájení řízení v podstatě upozornila, že finanční obtíže společnosti WestLB jsou způsobeny obchodním modelem, který není dlouhodobě udržitelný kvůli její vlastnické struktuře a rozdílným zájmům vlastníkům, přičemž Spolková republika Německo, ani žalobce, jako zúčastněná strana, tento předběžný závěr nezpochybnili, ani nepožádali o další informace o důvodech, které k němu vedly, což je v projednávaném případě relevantní z hlediska omezení rozsahu povinnosti Komise uvést v tomto směru v napadeném rozhodnutí odůvodnění (obdobně v tomto smyslu viz rozsudek Far Eastern New Century v. Rada, bod 334 výše, bod 128).

336 Jak konečně uvádí sám žalobce, vlastníci podepsali Eckpunktevereinbarung, který byl zaslán Komisi dne 8. srpna 2008 (viz bod 25 výše). Tento dokument, který byl přijat na základě jednání Komise, Spolkové republiky Německa, společnosti WestLB a vlastníků, obsahuje závazek týkající se změny vlastnické struktury banky (viz body 26 a 27 výše). Požadavek, aby Komise vysvětlila, proč byla tato změna nezbytná, se tedy v projednávaném případě zmírňuje.

337 Tento žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady proporcionality

338 Tento žalobní důvod se v podstatě dělí na tři části, které postupně vycházejí zaprvé ze skutečnosti, že Komise posoudila přiměřenost podmínek připojených k napadenému rozhodnutí na základě nesprávného předpokladu, zadruhé z porušení práva vlastnit majetek a zatřetí z existence škody způsobené vlastníkům, která je nepřiměřená účelu sledovanému v napadeném rozhodnutí.

K první části žalobního důvodu vycházející ze skutečnosti, že Komise posoudila přiměřenost podmínek připojených k napadenému rozhodnutí na základě nesprávného předpokladu

339 Žalobce tvrdí, jak uvedl v rámci třetího žalobního důvodu, že Komise měla za to, že účel čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, na jehož základě byla schválena sporná záruka, je srovnatelný s účelem čl. 87 odst. 3 písm. c) ES. Žalobce se domnívá, že Komise tedy posoudila přiměřenost podmínek připojených k napadenému rozhodnutí na základě nesprávného předpokladu. Podle žalobce je řešení vážné poruchy v hospodářství účelem všeobecného zájmu, který je důležitější než podpora nějakého sektoru či regionu. Uvádí, že již z tohoto důvodu byla porušena zásada proporcionality.

340 Komise s argumenty žalobce nesouhlasí.

341 Je třeba zdůraznit, že žalobce se dovolává porušení zásady proporcionality pouze formálně. Ve skutečnosti zpochybňuje aplikaci čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, jak ji provedla Komise v napadeném rozhodnutí, a odkazuje na argumenty, které byly v tomto směru předloženy ve třetím žalobním důvodu. Jak správně tvrdí Komise, první část žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta ze stejných důvodů jako tyto argumenty.

Ke druhé části žalobního důvodu vycházející z porušení práva vlastnit majetek

342 Žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím bylo vlastníkům odňato jejich vlastnické právo v rozporu se zásadami upravujícími ochranu tohoto práva v Unii, což Komise zpochybňuje.

343 Je nutno konstatovat, že tato část žalobního důvodu vychází stejně jako předchozí část žalobního důvodu z porušení zásady proporcionality pouze formálně. Žalobce v této části ve skutečnosti uvádí argumenty předložené v šestém žalobním důvodu, na jehož podporu se dovolává toho, že Komise nemá pravomoc uložit vlastníkům, aby převedli své vlastnické právo ke společnosti WestLB. Argumenty předložené žalobcem tedy budou přezkoumány v rámci šestého žalobního důvodu. Jelikož však nejsou způsobilé prokázat porušení zásady proporcionality, v rámci projednávaného žalobního důvodu musí být zamítnuty.

Ke třetí části žalobního důvodu vycházející z existence škody způsobené vlastníkům, která je nepřiměřená účelu sledovanému v napadeném rozhodnutí

344 Žalobce tvrdí, že odnětí vlastnického práva vlastníkům způsobené napadeným rozhodnutím má za následek, že jim vznikla škoda, jež je nepřiměřená účelu sledovanému Komisí, kterým je zabránit narušení hospodářské soutěže ve finančním sektoru. Tato škoda je ještě nepřiměřenější vzhledem k tomu, že tento sektor byl již narušen mnoha podporami a že sporná záruka byla považována za nezbytnou pro „záchranu“ významné banky a pro obnovení fungování uvedeného sektoru.

345 Komise s argumenty žalobce nesouhlasí.

346 Zásada proporcionality vyžaduje, aby akty orgánů Unie nepřekročily meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení sledovaného cíle, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika vhodnými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření (rozsudky Soudního dvora ze dne 17. května 1984, Denkavit Nederland, 15/83, Recueil, s. 2171, bod 25, a ze dne 11. července 1989, Schräder HS Kraftfutter, 265/87, Recueil, s. 2237, bod 21).

347 Jako obecná zásada práva Unie je zásada proporcionality kritériem pro legalitu všech aktů orgánů Unie. Za těchto okolností vyvstává v rámci přezkumu kroků, které podnikla Komise, vždy otázka přesného dosahu a mezí povinností, které vyplývají z dodržování této zásady, stejně jako otázka mezí soudního přezkumu (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa, C-441/07 P, Sb. rozh. s. I-5949, body 36 a 37).

348 Pro posouzení dosahu zásady proporcionality v projednávaném případě je třeba zejména zohlednit příslušné povinnosti Komise a dotčeného členského státu v rámci řízení o schválení podpory na restrukturalizaci ve prospěch podniku, jehož zachování je ohroženo, tak, jak v podstatě vyplývají z bodů 287 až 302 výše.

349 S ohledem na to, co bylo uvedeno v bodech 287 až 302 výše, je třeba konstatovat, že dodržení zásady proporcionality nevyžaduje, aby Komise podmínila schválení podpory na restrukturalizaci opatřeními, která jsou nezbytně nutná k obnovení životaschopnosti příjemce podpory a k zamezení přílišnému narušení hospodářské soutěže, jsou-li tato opatření součástí plánu restrukturalizace, k jehož provedení se zavázal dotčený členský stát.

350 Uplatnění zásady proporcionality Komisí se totiž v této souvislosti omezuje na konstatování, že plán restrukturalizace, k jehož provedení se zavázal dotčený členský stát, umožňuje mít za to, že příjemce podpory bude dlouhodobě životaschopný a že se zamezí přílišnému narušení hospodářské soutěže, a že se dotčený členský stát nezavázal k provedení plánu obsahujícího méně omezující opatření, která umožňují dostatečně zabezpečit tuto hospodářskou životaschopnost a zamezit tomuto narušení (obdobně viz rozsudek Komise v. Alrosa, bod 347 výše, bod 41).

351 Přiměřenost rozhodnutí Komise podmínit schválení sporné záruky dodržením povinnosti prodeje tedy musí být přezkoumána ve světle těchto poznámek.

352 V tomto ohledu je třeba uvést, že konečný plán restrukturalizace je jediným úplným plánem restrukturalizace, k jehož provedení se Spolková republika Německo zavázala před přijetím napadeného rozhodnutí (viz bod 316 výše). Pokud povinnost prodeje stanovil tento plán, je třeba mít za to, že Komise nebyla povinna, pokud jde o změnu vlastnictví společnosti WestLB, vázat schválení sporné záruky na mírnější podmínky, než které byly stanoveny v konečném plánu restrukturalizace.

353 Z výše uvedeného vyplývá, že pokud Komise podmínila schválení sporné záruky dodržením povinnosti prodeje, neporušila zásadu proporcionality.

354 Pro úplnost je třeba nakonec uvést, že i kdyby Komise byla povinna podmínit schválení podpory na restrukturalizaci pouze co nejméně omezujícími opatřeními, která by mohla zajistit obnovení dlouhodobé hospodářské životaschopnosti příjemce podpory, bylo by třeba mít za to, že se žalobci nepodařilo prokázat, že povinnost prodeje je nepřiměřená účelu sledovanému Komisí.

355 V tomto ohledu je třeba připomenout, že na rozdíl od toho, co v podstatě uvádí žalobce, účelem, který Komise sledovala tím, že podmínila schválení sporné záruky dodržením povinnosti prodeje, nebylo zabránit tomu, aby tato záruka způsobila přílišné narušení hospodářské soutěže na finančních trzích.

356 Jak správně tvrdí Komise a jak bylo uvedeno v bodech 187 a 291 výše, účelem povinnosti prodeje je totiž zajistit obnovení dlouhodobé životaschopnosti společnosti WestLB.

357 Na jedné straně je tedy třeba jako irelevantní zamítnout argument žalobce, podle kterého je tato podmínka nepřiměřená účelu, který spočívá v zamezení přílišnému narušení hospodářské soutěže.

358 Na druhé straně je třeba poznamenat, že žalobce nepředložil žádný argument, který by měl prokázat, že rozhodnutí Komise o podmínění schválení sporné záruky dodržením povinnosti prodeje je nepřiměřené účelu, který spočívá v zajištění obnovy dlouhodobé životaschopnosti společnosti WestLB.

359 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy musí být tento žalobní důvod v plném rozsahu zamítnut.

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady rovného zacházení a ze zneužití pravomoci

360 Žalobce tvrdí, že Komise přijetím napadeného rozhodnutí porušila zásadu rovného zacházení a zneužila svoji pravomoc.

361 Skutečnost, že schválení podpory ve prospěch banky bylo podmíněno povinností prodeje této banky, je podle žalobce v rozhodovací praxi Komise něčím zcela novým. Existence nerovného zacházení jasně vyplývá z porovnání napadeného rozhodnutí s rozhodnutím Komise C(2009) 3708 final ze dne 7. května 2009 o státní podpoře N 244/2009 – Commerzbank, Německo (dále jen „rozhodnutí Commerzbank“). Komise v tomto rozhodnutí, přijatém týden před napadeným rozhodnutím, nevyžadovala změnu vlastnictví banky, která byla příjemcem podpory. Žalobce navíc předkládá

tabulku, která podle něj ukazuje, že rozhodnutí týkající se společnosti WestLB je mezi rozhodnutími, týkajícími se podpor poskytnutých v souvislosti s finanční krizí, jediným rozhodnutím, ve kterém bylo schválení přezkoumávané podpory podmíněno změnou vlastnictví příjemce podpory.

362 Žalobce doplňuje, že Komise neposkytla žádné objektivní odůvodnění nerovného zacházení se společností WestLB. Žalobce uvádí, že Komise ve skutečnosti svévolně využila pravomocí, které jsou jí svěřeny čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, k jinému účelu, než který je sledován tímto ustanovením, a to konkrétně k reorganizaci společnosti WestLB a její vlastnické struktury. To podle žalobce představuje zneužití pravomoci ve smyslu čl. 230 odst. 2 ES. Na podporu tohoto tvrzení žalobce uvádí tři skutkové okolnosti. Zaprvé Komise stanovila podmínky schválení restrukturalizace předem, dne 15. července 2008. Zadruhé v napadeném rozhodnutí tyto podmínky nezměnila navzdory tomu, že došlo ke zhoršení finanční krize, a tomu, že se nakonec rozhodla aplikovat čl. 87 odst. 3 písm. b) ES. Zatřetí N. Kroes několikrát veřejně trvala na požadovaných podmínkách, zejména v rámci čtyř článků v tisku, a pravidelně varovala před konsolidací bank spolkových zemí, přičemž tvrdila, že německý finanční sektor, „založený na třech pilířích“, je zastaralý a musí být reformován.

363 Komise s argumenty žalobce nesouhlasí.

364 Zaprvé je třeba připomenout, že dodržování zásady rovného zacházení vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li taková odlišnost objektivně odůvodněna (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 26. října 2006, Koninklijke Coöperatie Cosun, C-248/04, Sb. rozh. s. I-10211, bod 72, a citovanou judikaturu, a rozsudek Tribunálu ze dne 18. ledna 2012, Djebel-SGPS v. Komise, T-422/07, bod 202).

365 Žalobce přitom neprokázal, že se společnost WestLB nachází v situaci srovnatelné se situací bank, které dostaly státní podpory, uvedené v jeho žalobě, a pro které Komise podle žalobce schválila podpory na restrukturalizaci, aniž vyžadovala změnu vlastnictví.

366 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že účinek podpory na restrukturalizaci, která byla poskytnuta bance v obtížích v situaci finanční krize, závisí především na souhrnu individuálních okolností, mezi něž patří i hospodářská situace banky a její vyhlídky na obnovení hospodářské životaschopnosti. Žalobce ovšem nezkoumá, zda Komise v rozhodnutích týkajících se jím uvedených bank konstatovala, že vlastnické struktury jsou stejně problematické jako vlastnická struktura společnosti WestLB, jak správně tvrdí Komise.

367 Pokud jde o schválení podpory, která je předmětem rozhodnutí Commerzbank, Komise tvrdí, že toto schválení nebylo podmíněno změnou vlastnictví příjemce podpory, protože jednak Commerzbank byla na rozdíl od společnosti WestLB tzv. „otevřenou“ společností, jejíž podíly vlastnili různí akcionáři, a jednak protože obtíže, se kterými se potýkala, nebyly způsobeny její vlastnickou strukturou nebo rozdíly v zájmech jejích vlastníků, což žalobce nepopřel ani v duplice, ani na jednání.

368 Zadruhé je třeba uvést, jak v podstatě tvrdí Komise, že legalita rozhodnutí, kterým Komise konstatuje, že nová podpora nesplňuje podmínky aplikace výjimky podle čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, musí být posouzena pouze v rámci tohoto ustanovení, a nikoliv s ohledem na předchozí rozhodovací praxi Komise, za předpokladu, že je tato praxe prokázaná (obdobně viz rozsudky Tribunálu ze dne 8. července 2010, Freistaat Sachsen a Land Sachsen-Anhalt v. Komise, T-396/08, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 54, a Djebel – SGPS v. Komise, bod 364 výše, bod 198). Pojem „státní podpora“, jakož i podmínky nezbytné k zajištění obnovy životaschopnosti příjemce podpory je třeba použít na objektivní situaci, kterou je třeba posuzovat v okamžiku přijetí rozhodnutí Komise. Důvody, na základě kterých Komise provedla ve svém předchozím rozhodnutí jiné posouzení situace, tak musí zůstat irelevantní pro účely posouzení legality napadeného rozhodnutí (obdobně viz rozsudek Djebel – SGPS v. Komise, bod 364 výše, bod 199, a citovanou judikaturu).

369 Zatřetí, jak Komise správně tvrdí, nemůže jí být znemožněno stanovit přísnější podmínky slučitelnosti než v předchozích rozhodnutích, vyžaduje-li to vývoj společného trhu a cíl nenarušené hospodářské soutěže na tomto trhu, pokud hospodářské subjekty nemají legitimní důvod očekávat, že bude zachován existující stav, který se může změnit v rámci posuzovací pravomoci orgánů Unie (v tomto smyslu viz rozsudek Djebel-SGPS v. Komise, bod 364 výše, bod 200, a citovanou judikaturu).

370 Dále je třeba mít za to, že podmínění schválení podpory na restrukturalizaci dodržením opatření stanovených v plánu restrukturalizace, k jehož provedení se zavázal dotčený členský stát, v zásadě nemůže vést k porušení zásady rovného zacházení.

371 V případě, kdy by pro schválení dvou srovnatelných podpor na restrukturalizaci byly stanoveny různé podmínky, vymezené v plánech restrukturalizace, k jejichž provedení se zavázaly dotčené členské státy, by totiž rozdílná situace, v níž by se nacházeli příjemci podpory, neplynula z rozhodnutí Komise, ale z povahy závazků přijatých těmito členskými státy, přičemž Komise by byla povinna přezkoumat, zda tyto závazky umožnily zajistit obnovení životaschopnosti příjemců podpory a zamezení přílišnému narušení hospodářské soutěže.

372 Pokud jde nakonec o otázku, zda Komise přijetím napadeného rozhodnutí zneužila svoji pravomoc, je třeba připomenout, že podle judikatury je akt postižen vadou spočívající ve zneužití pravomoci pouze tehdy, když se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů ukáže, že byl přijat za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. března 2005, Španělsko v. Rada, C-342/03, Sb. rozh. s. I-1975, bod 64).

373 Nejprve je třeba uvést, že články v tisku citované žalobcem, které obsahují určitá prohlášení N. Kroes, neprokazují, že Komise, jak správně tvrdí, využila své pravomoci k přezkumu státních podpor za jinými cíli, než které jsou stanoveny v článku 87 ES.

374 Je totiž třeba konstatovat, že N. Kroes těmito prohlášeními zveřejnila názor, podle kterého by schválení sporné záruky mělo být každopádně podmíněno řešením okolností, kvůli nimž měla společnost WestLB před finanční krizí obtíže, což by vyžadovalo významnou změnu jejího obchodního modelu a strukturálních problémů souvisejících se složením její vlastnické struktury. Tato prohlášení neobsahují konečné stanovisko Komise k této otázce, natož pak ke struktuře německého finančního sektoru.

375 Žalobce každopádně nevysvětluje, v čem by měla být prohlášení N. Kroes považována za souhrn objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů o tom, že napadené rozhodnutí bylo přijato za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se určitému postupu.

376 Dále je třeba uvést, že skutečnost, že Komise byla dne 15. července 2008 schopna určit podmínky, které by podle ní měly být splněny, aby mohla být schválena sporná záruka, a že tyto podmínky v napadeném rozhodnutí nezměnila navzdory tomu, že došlo ke zhoršení finanční krize, a tomu, že se rozhodla aplikovat čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, rovněž nepředstavuje objektivní nepřímý důkaz toho, že napadené rozhodnutí bylo přijato za účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se určitému postupu.

377 Uvedené totiž svědčí pouze o tom, že Komise v relativně raném stadiu řízení uvedla, že sporná záruka bude jen stěží schválena, pokud plán restrukturalizace společnosti WestLB nebude obsahovat určité podmínky, které byly součástí konečného plánu restrukturalizace, aniž by však v tomto ohledu vyjádřila konečné stanovisko. Nicméně, z výše uvedeného nevyplývá, že Komise usilovala o změnu

vlastnické struktury společnosti WestLB nebo o zmenšení této banky za účelem dosažení jiných cílů, než cílů spočívajících v zajištění životaschopnosti banky a v zamezení přílišnému narušení hospodářské soutěže.

378 Kromě toho je třeba na jedné straně poznamenat, že žalobce neuplatnil žalobní důvod znějící na zrušení napadeného rozhodnutí, který by vycházel ze skutečnosti, že Komise nutila Spolkovou republiku Německo nebo na ní vyvíjela nepatřičný nátlak, aby se zavázala k provedení konečného plánu restrukturalizace.

379 Na druhé straně neformálnímu hodnocení Komise provedenému dne 15. července 2008 týkajícímu se možnosti schválit spornou záruku bez určitých opatření předcházelo významné prozkoumání této záruky z hlediska práva v oblasti státních podpor. Komise totiž již dne 30. dubna 2008 přijala předběžné rozhodnutí, které se týkalo slučitelnosti téže záruky se společným trhem, a jak je uvedeno v bodě 320 výše, když měly příležitost předložit připomínky k rozhodnutí o zahájení řízení, Spolková republika Německo, společnost WestLB ani žádná ze zúčastněných stran formálně neměly námitek proti předběžnému závěru Komise, vyjádřenému v tomto rozhodnutí, podle kterého by změna vlastnictví mohla být nezbytná k obnovení dlouhodobé životaschopnosti společnosti WestLB.

380 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že se žalobci nepodařilo prokázat, že s ním Komise zacházela diskriminačním způsobem nebo že zneužila svých pravomocí podle článku 87 ES.

381 Tento žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

K šestému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 295 ES

382 Článek 295 ES stanoví, že „[S]mlouva [o ES] se nijak nedotýká úpravy vlastnictví, uplatňované v členských státech“.

383 Žalobce namítá, že Komise toto ustanovení porušila tím, že podmínila schválení sporné záruky povinností prodeje. Žalobce tvrdí, že Komise odňala vlastníkům jejich vlastnické právo a určila, kdo může být vlastníkem určitého majetku, což náleží do výlučné pravomoci členských států. Ani v rámci výkonu svých pravomocí podle článků 87 ES a 88 ES by Komise nemohla vlastníka nutit, aby se vzdal vlastnického práva, aniž by tím porušila absolutní meze pravomocí Unie stanovené článkem 295 ES.

384 Žalobce je toho názoru, že oblast ochrany článku 295 ES je v každém případě dotčena, pokud již členské státy nemají žádný prostor při řízení veřejných podniků, při ponechání podílů, které v nich vlastní, nebo při zohledňování jiných úvah než čistě výnosových kritérií. Tento prostor byl podle žalobce napadeným rozhodnutím vlastníkům odejmut. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, je otázka, zda byl tento cíl napadeného rozhodnutí prvořadý či druhořadý, irelevantní.

385 Žalobce tvrdí, že „přezkum mnohých řízení týkajících se přezkoumání státních podpor a opatření ad hoc ve finančním sektoru svědčí o tom […] že Komise již nerozhoduje o ojedinělých případech, nýbrž že strukturálními zásahy do hospodářských modelů a do oblastí podnikání různých bank provádí hloubkovou reorganizaci finančního sektoru“. Žalobce uvádí, že Komise ve skutečnosti řídila celý sektor z hlediska hospodářské politiky, a nikoliv z hlediska politiky hospodářské soutěže, což překračuje její pravomoci a odporuje článku 295 ES.

386 Komise s argumenty žalobce nesouhlasí.

387 Nejprve je třeba uvést, jak tvrdí Komise, že z judikatury vyplývá, že ačkoli je právní úprava vlastnictví nadále podle článku 295 ES věcí každého členského státu, toto ustanovení nemá za následek to, že by se na úpravu vlastnictví existující v členských státech nevztahovala základní pravidla Smlouvy (rozsudky Soudního dvora ze dne 6. listopadu 1984, Fearon, 182/83, Recueil, s. 3677, bod 7, a ze dne 4. června

2002, Komise v. Portugalsko, C-367/98, Recueil, s. I-4731, bod 48; rozsudek Tribunálu ze dne 6. března 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen v. Komise, T-228/99 a T-233/99, Recueil, s. II-435, bod 192).

388 V souladu s čl. 86 odst. 1 ES se tak pravidla Smlouvy v oblasti hospodářské soutěže, která jsou pravidly základními, použijí bez rozdílu na veřejné i soukromé podniky (rozsudek Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen v. Komise, bod 387 výše, bod 193).

389 Nelze tedy mít za to, že by článek 295 ES zužoval rozsah pojmu „státní podpora“ ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES (rozsudek Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen v. Komise, bod 387 výše, bod 194).

390 Článek 295 ES tudíž nemůže omezovat prostor pro uvážení, který je Komisi dán k rozhodování o tom, zda opatření, na které se vztahuje obecný zákaz státních podpor uvedený v čl. 87 odst. 1 ES, lze schválit podle jedné z výjimek z tohoto ustanovení stanovených v čl. 87 odst. 3 ES.

391 Je tedy třeba mít za to, že článek 295 ES nebrání Komisi v tom, aby podmínila schválení státní podpory ve prospěch podniku, který musí být restrukturalizován, jeho prodejem, pokud tento krok směřuje k zajištění jeho dlouhodobé životaschopnosti.

392 Jak uvádí Komise, takové podmínění nezpochybňuje ani „úpravu vlastnictví“ uplatňovanou v dotčeném členském státě.

393 K tomu postačuje nejprve uvést, že z judikatury vyplývá, že použití pravidel hospodářské soutěže na podniky bez ohledu na úpravu vlastnictví, které podléhají, nevede k omezení rozsahu ochrany podle článku 295 ES ani k tomu, že by již členské státy neměly takřka žádný prostor při řízení veřejných podniků, při ponechání podílů, které v nich vlastní, nebo při zohledňování jiných úvah než čistě výnosových kritérií (rozsudek Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen v. Komise, bod 387 výše, bod 195).

394 I kdyby totiž zájmy uvedené v předchozím bodě mohly bránit použití pravidel hospodářské soutěže, jsou tyto zájmy zohledněny v čl. 86 odst. 2 ES, neboť toto ustanovení uvádí, že podniky pověřené poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu nebo ty, které mají povahu fiskálního monopolu, mohou uniknout pravidlům hospodářské soutěže, pokud tato pravidla právně nebo fakticky brání plnění zvláštních úkolů, které byly těmto podnikům svěřeny (rozsudek Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen v. Komise, bod 387 výše, bod 196).

395 Žalobce přitom netvrdil, že jsou splněny podmínky stanovené v čl. 86 odst. 2 ES k vynětí společnosti WestLB z rozsahu působnosti pravidel hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudek Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen v. Komise, bod 387 výše, bod 197).

396 Tvrzení žalobce, že cílem, který Komise sledovala, když podmínila schválení sporné záruky povinností prodeje, bylo zpochybnit strukturu německého finančního sektoru a existenci veřejného vlastnictví ve společnosti WestLB nebo v jiných bankách, je tedy, jak uvádí Komise, nesprávné.

397 V tomto ohledu je třeba doplnit, že napadené rozhodnutí nepodmiňuje schválení sporné záruky prodejem společnosti WestLB soukromoprávnímu subjektu. Právě naopak, Komise v bodě 72 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že byla schválena náhradní řešení, jako konsolidace německých zemských bank, které mají veřejnoprávní povahu, jak to účastníci řízení uvedli ve svých odpovědích na písemné dotazy Tribunálu ze dne 31. října 2013.

398 Konečně, jak tvrdí Komise, schválení sporné záruky nebylo podmíněno tím, že vlastníci pozbydou svých podílů na kapitálu společnosti WestLB bez protiplnění. Vlastníci mohli podle podmínek, na které bylo vázáno toto schválení, prodat své podíly jakémukoliv soukromoprávnímu či veřejnoprávnímu subjektu, který splnil určitá kritéria a byl schválen Komisí.

399 Nelze vyloučit, že podmínky, na které byl tento prodej vázán, a to zejména lhůta, v níž měl být uskutečněn, a neexistence záruky, že před uplynutím této lhůty pomine finanční krize a její důsledky na hodnotu bankovních aktiv, mohly mít významný vliv na cenu, kterou vlastníci mohli dostat. Tuto okolnost je však třeba uvést do souvislosti se skutečností, že účastníci řízení se shodují na tom, že společnost WestLB by bez poskytnutí sporné záruky nebo podpůrného opatření s rovnocenným účinkem mohla zaniknout, takže tržní hodnota tohoto podniku by byla v zásadě mnohem nižší, pokud by tato záruka nebyla vyňata z obecného zákazu státních podpor vyplývajícího z čl. 87 odst. 1 ES.

400 S ohledem na výše uvedené musí být tento žalobní důvod zamítnut.

K sedmému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999

401 Článek 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999 stanoví, že „Komise může připojit ke kladnému rozhodnutí podmínky, za kterých může být podpora považována za slučitelnou se společným trhem, a může stanovit povinnosti pro umožnění kontroly plnění rozhodnutí“.

402 Jak upozorňuje žalobce, soudy Unie uznaly možnost Komise uložit podmínky nebo povinnosti už před přijetím nařízení č. 659/1999 (viz bod 185 výše).

403 Žalobce předkládá na podporu tohoto žalobního důvodu, který Komise zpochybňuje, v podstatě tři argumenty.

404 Žalobce zaprvé namítá, že porušení článku 295 ES, kterého se Komise dopustila přijetím napadeného rozhodnutí, vede rovněž k porušení čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999.

405 Postačuje uvést, že tento argument se neliší od argumentů, které žalobce uplatnil v rámci předchozího žalobního důvodu vycházejícího z porušení článku 295 ES. Tento argument tedy musí být zamítnut ze stejných důvodů jako uvedené argumenty.

406 Žalobce zadruhé namítá, že čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999 nedovoluje Komisi uložit podmínky, které zasahují do práva vlastnit majetek. Zásada právní jistoty, podle níž musí být právní normy jasné a přesné, aby byla zajištěna předvídatelnost právních situací a vztahů, vyžaduje, aby zásah do takového základního práva byl podložen přesným ustanovením, které stanoví existenci pravomoci Unie a v tomto ohledu příslušného orgánu. Článek 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999 za takové ustanovení považovat nelze, protože neupřesňuje podmínky a povinnosti, které Komise může uložit.

407 Žalobce tvrdí, že tento argument podporuje „srovnání s jinými právními úpravami“. Poznamenává, že čl. 7 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. L 1, s. 1) umožňuje Komisi nařídit podnikům a sdružením podniků, aby ukončily jednání v rozporu s články 81 ES a 82 ES. Podle žalobce přitom čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení stanoví, že mohou být uložena nápravná opatření strukturální nebo nápravná opatření z hlediska tržního chování, která jsou přiměřená protiprávnímu jednání a nezbytná k tomu, aby bylo účinně ukončeno, a dále tento článek uvádí, že strukturální nápravná opatření mohou být uložena pouze tehdy, pokud neexistuje stejně účinné nápravné opatření z hlediska tržního chování, nebo pokud by každé takové stejně účinné nápravné opatření z hlediska tržního chování bylo pro dotyčný podnik větší zátěží než strukturální nápravné opatření. Taková pravidla se v čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999 nevyskytují.

408 Stejně tak žalobce poznamenává, že čl. 6 odst. 2 a čl. 8 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. L 24, s. 1) stanoví „minimální obsah věcných požadavků pro přijetí podmínek“. Oznámení Komise o nápravných prostředcích, které jsou přijatelné podle nařízení č. 139/2004 a podle nařízení Komise (ES) č. 802/2004 (Úř. věst. 2008, C 267, s. 1), nadto uvádí, že Komise může podmínit schválení spojení pouze závazky stran.

409 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že, jak správně tvrdí Komise, čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999 pouze upřesňuje procesní předpoklady, které musí být splněny pro to, aby Komise mohla prohlásit podporu za slučitelnou se společným trhem s tím, že k ní připojí určité podmínky. Jak uvádí Komise, z tohoto ustanovení zejména vyplývá, že takový postup je možný pouze v rozhodnutích, která jsou, jako v projednávaném případě, přijata po zahájení formálního vyšetřovacího řízení. Naproti tomu věcné podmínky, které Komise může stanovit pro schválení státní podpory podle čl. 87 odst. 3 ES, nevyplývají z čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999, ale z právního základu, na němž je založeno prohlášení o slučitelnosti podpory, kterým je v projednávaném případě čl. 87 odst. 3 písm. b) ES.

410 Jak bylo opakovaně uvedeno, zvažuje-li Komise schválení podpory na restrukturalizaci podle čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, může při přezkumu slučitelnosti této podpory aplikovat kritéria obsažená v pokynech pro záchranu a restrukturalizaci, mezi které patří i kritérium týkající se obnovení dlouhodobé životaschopnosti příjemce podpory. Je tedy třeba mít za to, že Komise může podmínit schválení podpory na restrukturalizaci podle tohoto ustanovení dodržením jakéhokoliv opatření obsaženého v plánu restrukturalizace, k jehož provedení se zavázal členský stát, jehož cílem je zajistit uvedené obnovení životaschopnosti.

411 K těmto opatřením patří zejména povinnost prodeje, na kterou žalobce v podstatě poukazuje.

412 Druhý argument předložený žalobcem v rámci tohoto žalobního důvodu tudíž musí být zamítnut.

413 Žalobce zatřetí namítá, že „Komise považovala za nezbytné stanovit jednostranné podmínky související zejména se vzdáním se vlastnického práva“. Podle původního znění napadeného rozhodnutí to bylo zdůvodněno tím, že vlastníci „nedodržovali lhůty a řízení zdržovali“. Žalobce přitom poznamenává, že lhůty nebyly stanoveny. Připouští, že napadené rozhodnutí toto zdůvodnění již nezmiňuje, podle něj se ale jedná o „nepatrné pochybení“, „které nemá vliv na výrok a odůvodnění napadeného rozhodnutí“. Komise dále považovala podmínky za nezbytné proto, že „proces zpozdilo plánování subjektů s rozhodovací pravomocí“. Rozhodnutí příslušných orgánů vlastníků nicméně mohlo být přijato do konce května roku 2009. Žalobce z toho dovozuje, že Komise upřednostnila na toto rozhodnutí nečekat. Konečně pro aplikaci čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999 není nezbytné ani dostatečné, aby účastníci řízení nedodrželi lhůtu, která navíc neexistuje.

414 V tomto ohledu je třeba uvést, že, na rozdíl od toho, co v podstatě tvrdí žalobce, Komise nebyla povinna čekat, až vlastníci sami rozhodnou o podmínkách restrukturalizace společnosti WestLB. Jak bylo uvedeno v bodě 284 výše, tyto podmínky měly být stanoveny v plánu restrukturalizace, k jehož provedení se zavazuje dotčený členský stát, a nikoliv vlastníci.

415 Pokud jde o odkazy na opravu provedenou v bodě 41 odůvodnění napadeného rozhodnutí ve znění před opravou, který je uveden v bodě 42 odůvodnění tohoto rozhodnutí v opraveném znění, žalobce jasně neuvádí závěry, které by z nich podle něj měl Tribunál dovodit.

416 Porovnání znění napadeného rozhodnutí před opravou a jeho opraveného znění každopádně ukazuje, že se jedná o drobnou změnu.

417 Jak totiž vyplývá z bodů 41 a 43 výše, ve znění napadeného rozhodnutí před opravou bylo jednak uvedeno, že „[konečný] [p]lán restrukturalizace […] nelze považovat za závazný, ačkoliv ho [Spolková republika Německo] a vlastníci akceptovali“, a jednak že „[v] průběhu řízení Komise zjistila, že vlastníci nedodržují lhůty a řízení zdržují“. V opraveném znění napadeného rozhodnutí se tyto

poznámky neobjevily, ale bylo zde uvedeno, že „[v] průběhu řízení Komise zjistila, že vlastníci nemohli u schváleného plánu restrukturalizace dodržet původní lhůty a proces zpozdilo plánování subjektů s rozhodovací pravomocí."

418 Obsah obou znění napadeného rozhodnutí je tedy v tomto směru podobný. Není důvod se domnívat, že rozdíly ve formulaci obou znění svědčí o jakékoliv změně úvah Komise.

419 Nakonec, jak tvrdí Komise, tato oprava nijak nesouvisí s jejím oprávněním podmínit schválení sporné záruky dodržením určitých podmínek. Komise nemusela zdůvodnit své rozhodnutí využít oprávnění, které jí přiznává čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999 k tomu, aby podmínila schválení podpory dodržením podmínek uvedených v napadeném rozhodnutí.

420 Třetí argument předložený žalobcem v rámci tohoto žalobního důvodu tedy musí být zamítnut.

421 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba tento žalobní důvod v plném rozsahu zamítnout.

422 Vzhledem k tomu, že všechny přípustné žalobní důvody projednávané žaloby byly zamítnuty jako neopodstatněné, žaloba tedy musí být v plném rozsahu zamítnuta.

K nákladům řízení

423 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

424 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobce neměl ve věci úspěch, ponese žalobce vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení Komise související s hlavním řízením a s řízením o předběžném opatření.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Návrh Evropské komise na nevydání rozhodnutí ve věci samé se zamítá.

2) Žaloba se zamítá.

3) Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.

Kanninen Pelikánová Buttigieg
Collins Gervasoni

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 17. července 2014.

Podpisy

Obsah

Skutkový stav 1

1. Příjemce podpory 2

2. Finanční obtíže společnosti WestLB a oznámení o „špatné bance“ 2

3. Popis „špatné banky“ 3

4. Doplňující oznámení 3

5. Schválení sporné záruky na období šesti měsíců 3

6. Oznámení a přezkum prodloužení existence „špatné banky“ 4

7. Napadené rozhodnutí 6

8. Vývoj situace společnosti WestLB po přijetí napadeného rozhodnutí 10

Řízení 10

Návrhová žádání účastníků řízení 11

Právní otázky 12

1. K přípustnosti 12

K aktivní legitimaci žalobce 12

K prvnímu argumentu vycházejícímu z toho, že se žalobce podílel na přijetí opatření, které bylo v napadeném rozhodnutí kvalifikováno jako státní podpora 13

Ke druhému argumentu vycházejícímu z osobního zásahu žalobce jako vlastníka 16

Závěr k aktivní legitimaci žalobce 17

K právnímu zájmu žalobce na podání žaloby 17

2. K věci samé 20

Úvodní poznámky 20

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady kolegiality 21

Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 87 odst. 3 písm. b) ES 23

K první hlavní části žalobního důvodu vycházející z toho, že Komise nesprávně usoudila, že účel čl. 87 odst. 3 písm. b) ES je srovnatelný s účelem čl. 87 odst. 3 písm. c) ES a účelem pokynů pro záchranu a restrukturalizaci 23

– K první výtce vycházející z toho, že cíl spočívající v nápravě poruchy v hospodářství některého členského státu je vždy v souladu se společným zájmem 23

– Ke druhé výtce vycházející z existence dvou pochybení, kterých se Komise dopustila v napadeném rozhodnutí tím, že nerespektovala účel čl. 87 odst. 3 písm. b) ES, protože přezkoumala slučitelnost sporné záruky se společným trhem optikou pokynů pro záchranu a restrukturalizaci, a tím, že schválení sporné záruky v každém případě nepodmínila mírnějšími podmínkami, než které mohly být vyžadovány na základě čl. 87 odst. 3 písm. c) ES 25

Ke druhé podpůrné části žalobního důvodu vycházející z toho, že Komise v napadeném rozhodnutí nesprávně uložila přísnější podmínky, než mohly být uloženy na základě aplikace pokynů pro záchranu a restrukturalizaci ve spojení s čl. 87 odst. 3 písm. c) ES 28

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 87 odst. 1 ES a z porušení povinnosti uvést odůvodnění tím, že Komise nepředložila důkaz o účincích sporné záruky na hospodářskou soutěž, ani dostatečně nezdůvodnila, proč tato záruka způsobila narušení hospodářské soutěže 29

K odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o účinky sporné záruky na hospodářskou soutěž . 29

K opodstatněnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o účinky sporné záruky na hospodářskou soutěž 33

– K prvnímu argumentu, podle kterého měla Komise přezkoumat skutečnou situaci na trhu k okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí 33

– Ke druhému argumentu, podle kterého podpory poskytnuté finančnímu sektoru od roku 2008 nemohou narušit hospodářskou soutěž 34

K osmému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění 35

Úvodní poznámky 35

K rozsahu povinnosti Komise vymezit důvody, proč se rozhodla podmínit schválení sporné záruky dodržením povinnosti prodeje 36

– K cíli, ve vztahu k němuž měla Komise odůvodnit své rozhodnutí o podmínění schválení sporné záruky dodržením povinnosti prodeje 37

– K rozsahu obecné povinnosti Komise odůvodnit rozhodnutí, která podmiňují schválení podpor na restrukturalizaci dodržením opatření stanovených v plánech restrukturalizace, k jejichž provedení se zavazují dotčené členské státy 37

– K otázce, zda rozsah obecné povinnosti Komise odůvodnit rozhodnutí, která podmiňují schválení podpor na restrukturalizaci dodržením plánů restrukturalizace, k jejichž provedení se zavazují dotčené členské státy, je odlišný, když se Komise rozhodne zajistit dodržení plánu restrukturalizace tím, že ke svému rozhodnutí připojí podmínky podle čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999 39

– K otázkám, zda byl konečný plán restrukturalizace prvním úplným plánem restrukturalizace společnosti WestLB, k jehož provedení se zavázala Spolková republika Německo, a zda Spolková republika Německo projevila nesouhlas se zahrnutím povinnosti prodeje do tohoto plánu 40

– Závěry 41

K přezkumu dostatečnosti odůvodnění uvedeného v napadeném rozhodnutí o nezbytnosti povinnosti prodeje 41

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady proporcionality 43

K první části žalobního důvodu vycházející ze skutečnosti, že Komise posoudila přiměřenost podmínek připojených k napadenému rozhodnutí na základě nesprávného předpokladu 43

Ke druhé části žalobního důvodu vycházející z porušení práva vlastnit majetek 44

Ke třetí části žalobního důvodu vycházející z existence škody způsobené vlastníkům, která je nepřiměřená účelu sledovanému v napadeném rozhodnutí 44

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady rovného zacházení a ze zneužití pravomoci 45

K šestému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 295 ES 48

K sedmému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 7 odst. 4 nařízení č. 659/1999 50

K nákladům řízení 52